Declassified to Public
06 September 2012

ម JAMES CLARK

[illegible] ២១-4-78 [illegible]

[illegible] 20 [illegible]

1) ម JAMES CLARK [illegible] CIA [illegible] ២១-12-76 ។ ម ប៉ុល-ហេនដឺសិន (PAUL HENDERSON) [illegible] LOS LOS ANGELESS (CALIFORNIA) ។ [illegible] ។

2) ខែ 7-77 ម PAUL-HENDERSON [illegible] HAWAÏ [illegible] ។

3) ខែ 4-78 ម JAMES CLARK [illegible] HAWAÏ ។ [illegible] GUAM [illegible] PHILLIPPES [illegible] CIA [illegible] ។

4) [illegible] JAMES [illegible]
SINGAPOUR [illegible] DANIEL
[illegible] DANIEL [illegible]
[illegible] PAUL-HENDERSON [illegible]
[illegible] (JAMES CLARK) [illegible] DANIEL
[illegible] 5700 [illegible] + DESTR[illegible]
[illegible]

5) [illegible] JAMES CLARK [illegible]
OTIE CIA [illegible] OTIE [illegible]
[illegible]
[illegible] OTIE [illegible]
[illegible]

6). 19.4.78 [illegible]
[illegible] 21.4.78 [illegible]
[illegible] 20 [illegible]
[illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible]
[illegible]
FILM [illegible]
[illegible]

00281551

EZ/86.6

១) [illegible]

ឈ. JAMES CLARK [illegible] PAUL HENDERSON [illegible] (JAMES - CLARK) [illegible]

ថ្ងៃ 25/4/៧៨

[illegible] បញ្ជាក់:

ឈ. JAMES CLARK [illegible] YACHTS [illegible] ។

[illegible]

ចម្លើយ :

ជីម - វីល្យ៉ាមក្លាក

ភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអា អាមេរិកាំង

ចាប់ខ្លួនថ្ងៃ ២១ មេសា ១៩៧៨

ចម្ងាយ ៣២ គ.ម ទិសនិរតី កោះវៃ

CIA 1492 ; du 30/11/74
à Los Angeles Californie. USA

អំពី

ប្រវត្តិសកម្មភាពចារកម្មរបស់

ជីម - វីល្យ៉ាមក្លាក

00281553

E2/86.6

ចម្លើយ :

ជីម - វីលល្យាមក្លាក (JAMES- WILLIAME CLARK)

ខ្ញុំឈ្មោះ ជីម - វីលល្យាមក្លាក (JAMES - WILLIAME CLARK) ។ អាយុ ៣៩ ឆ្នាំ ។ ជនជាតិអាមេរិកាំង ។ មានគ្រួសាររួចហើយ ។

ឪពុកខ្ញុំឈ្មោះ វីលល្យាម - ក្លាក ។ បច្ចុប្បន្នជាវេជ្ជបណ្ឌិតនៅមន្ទីរពេទ្យ វេតេរ៉ង់រីលីដា ក្រុងឡូសអាំងជឺលេស រដ្ឋការលីហ្វូរីនី ។ ម្ដាយខ្ញុំឈ្មោះ លូ - អ័រនើ ធ្វើការនៅពេទ្យធ្មេញឯកជន អាណាហៃម រដ្ឋការលីហ្វូរីនី ។

ប្រពន្ធខ្ញុំឈ្មោះ ប៉ាមីឡា កិតធី ។ អាយុ ២០ ឆ្នាំ ។ បច្ចុប្បន្ននៅ ហាវ៉ៃ ។ បានរៀបការតាំងពីខែ ៧ ឆ្នាំ ១៩៧៦ ។

ខ្ញុំកើតនៅថ្ងៃ ៩ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៤៣ នៅក្រុងមីនីអាប៉ូលីស រដ្ឋមីនីសូតា ស.រ.អា ។ ដល់ឆ្នាំ ១៩៤៩ ឪម៉ែខ្ញុំ និង ខ្ញុំ បានមកនៅ លាំងប៊ីច រដ្ឋកាលីហ្វូរីនី ។ នៅរដ្ឋកាលីហ្វូរីនីនេះ ខ្ញុំ ចាប់ផ្ដើមចូលរៀន ហើយរៀនចប់ប្រឡងជាប់ប៉ះឈើលីយ៉េ : នៅឆ្នាំ - ១៩៦៦ ។

ឆ្នាំ ១៩៦៧ - ៦៨ ខ្ញុំធ្វើជាគ្រូបង្រៀនផ្នែកភាសាអង់គ្លេស នៅវិទ្យាល័យ ឡូលព្រីតូល រដ្ឋកាលីហ្វូរីនីដែរ ។

00281554

E2/86.6

នៅឆ្នាំ ១៩៦៩ នេះដែរ រដ្ឋាភិបាលអាមេរិក បញ្ជាឱ្យខ្ញុំចូលធ្វើកងទ័ព ចំនួន ១០លើក ។ ខ្ញុំមិនព្រមចូលខ្លួនតាមអាជ្ញាសឹកនោះទេ ។ នៅខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៦៩ ខ្ញុំក៏ត្រូវរដ្ឋាភិបាលអាមេរិកកាត់ទោស ដាក់គុក អស់រយៈ ២ឆ្នាំ គឺពីខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៦៩ ដល់ខែកក្កដា ១៩៧១ ។ មុនរួចទោស ៤ខែ ខ្ញុំបានស្គាល់ឈ្មោះ តូម - ម៉ែឌិន ដែលជាប់គុក ពីបទមិនចូលធ្វើទាហានដូចខ្ញុំដែរ ។ យើងខ្ញុំទាំងពីរនាក់ ជាប់រាប់អាន-គ្នា ស្និតស្នាលគ្នា តាំងពីពេលនោះមក ។ នៅក្នុងគុក ឡុមប៉ុក ខ្ញុំបានប្រាប់ តូម ឱ្យស្គាល់អស័យដ្ឋានខ្ញុំនៅសាំងតាបាបារ៉ា រដ្ឋកាលីហ្វ័រនី និងមុខរបរខ្ញុំ ពេលរួចពីគុក គឺខ្ញុំនឹងធ្វើទូកក្ដោងម៉ាស៊ីននៅ សាំងតាបាបារ៉ា ។

ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៧១ ខ្ញុំចេញពីគុកវិញ ។ ខ្ញុំក៏ត្រឡប់ទៅនៅសាំងតាបាបារ៉ា ហើយក៏ចាប់ផ្ដើមរកស៊ីធ្វើទូកក្ដោងម៉ាស៊ីន ដែលមាននាង កាទី - ហ្វុលទេវី អតីតមិត្តរួមថ្នាក់ជួយផ្ដុំដើម ជាលុយកាក់ខ្លះ ។

ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៧៤ តូម - ម៉ែឌិន បាននាំ ប៊ិល - ខុតរប៊ីសុន - និង ស៊ីតនី - ឡុក មកលេងនិងខ្ញុំនៅកន្លែងធ្វើទូកឯសាំងតាបាបារ៉ា (កាលីហ្វ័រនី) ។ នៅពេលជួបគ្នានោះ ប៊ិល បានលើកយកបញ្ហាមួយចំនួនមកនិយាយ ។ ដំបូង វានិយាយអំពីការធ្វើភ្នាក់ងារសំងាត់ (សម្ងាត់) CIA ។ ពីព្រោះនេះអាចរកលុយបានច្រើន គឺអាចរស់ធូរផង និងមានប្រាក់ខែផង ។

E2/86.6

បន្ទាប់នោះ វាតែងនាំខ្ញុំឱ្យចូលធ្វើជាសេអ៊ីអា ។ ពេលនោះ ត្រូវចាំពេលដែលខ្ញុំចង់បានលុយផង ខ្ញុំក៏សុំគេគិតមួយថ្ងៃ សិន ។

រំលង ១ ថ្ងៃមក ពួកទាំង ៣ នាក់នោះមកជួបខ្ញុំទៀត ។ ខ្ញុំបានប្រាប់ ប៊ិល ថា ខ្ញុំសុខចិត្តបំរើអង្គការ សេអ៊ីអា នេះហើយ ។ ប៊ិល និង ស៊ីតនី ជាអ្នកនាំខ្ញុំចូលអង្គការចារកម្មនេះ នៅថ្ងៃ ២២ ខែ សីហា - ឆ្នាំ ១៩៧៤ ។

ថ្ងៃ ៣០ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៧៤ ប៊ិល និង ស៊ីតនី បានមកជួបខ្ញុំម្តងទៀត ។ ពួកនេះ បានទាំងឱ្យប្រាក់ ៥០០០ ដុល្លា មកខ្ញុំផង - ហើយនិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា ប៉ុល - ហិនដែលសិន (ជាអ្នកធ្វើការនៅក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងជីវិត នៅឡូសអង់ស៊ីលេស រដ្ឋកាលីហ្វ័រនី) ទទួលស្គាល់អ្នកឯងហើយ លេខសម្ងាត់របស់អ្នកឯងគឺ ១៤៩២ ។ ប៊ិល បញ្ជាក់ប្រាប់ខ្ញុំថា អ្នកឯងមានភារកិច្ចដែលត្រូវធ្វើនៅ ម៉ិចស៊ិក ។ ដូចនេះ អ្នកឯងត្រូវតែបង្កើតទុកអ្នកឯងឱ្យឆាប់ទៅ ។ ជា[illegible]នេះ គេបានលើកយកលក្ខណភាពការងារនៅម៉ិចស៊ិក និងផែនការ ស.អ.អា មកប្រាប់ខ្ញុំឱ្យស្គាល់បានខ្លះជាមុន ។ ប៊ិល និយាយថា ពួក ម៉ាហ្វីយ៉ា នៅ ម៉ិចស៊ិក បានរត់ពន្ធថ្នាំញៀន ចូលមក ស.អ.អា ជាច្រើនឆ្នាំ - មកហើយ ។ ស.អ.អា មានផែនការបំបាត់ការរត់ពន្ធបែបនេះ ។ ស.អ.អា ធ្វើឱ្យរដ្ឋាភិបាលម៉ិចស៊ិក ជួយចាប់ខ្លួនពួក ម៉ាហ្វីយ៉ា រត់ពន្ធថ្នាំញៀននេះតទៅទៀត ។ តែឈ្មួញពួកនេះមិនមានប្រសិទ្ធភាពអ្វីទាល់តែសោះ ។ ទន្ទឹមនិងលក្ខណភាពការណ៍នេះ នៅម៉ិចស៊ិក មានជនជាតិភាគតិច ម៉ិចស៊ិក[illegible] ប្រឆាំងនិងពួក ម៉ាហ្វីយ៉ា ដែរ ។

អាស្រ័យហេតុនេះ អង្គការសេអ៊ីអា ប្រគល់ភារកិច្ចឱ្យអ្នកឯងទៅទាក់ទងនឹងពួកប្រឆាំងម៉ាហ្វីយ៉ាទាំងនោះ ក្នុងពេលខាងមុខនេះ ។

ថ្ងៃ ១០ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៧៥ ប៊ិល បានយកប្រាក់ ២០០០ ដុល្លា មកឱ្យខ្ញុំទៀត ។ រួចយើងខ្ញុំ ២ នាក់ (ខ្ញុំ និង ស៊ុតឌី) ក៏ចេញដំណើរទៅម៉ិចស៊ិក នៅថ្ងៃ ១៥ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៧៥ តាមទូកក្តោងដែលខ្ញុំធ្វើ ។ នៅម៉ិចស៊ិក យើងខ្ញុំសំរាកនៅ ម៉ង់សានីយ៉ូ (MANZA-NILLO) ចំនួន ៥-៦ ថ្ងៃ ។ បន្ទាប់មកបើកទៅដល់ចំណតពន្ធឡារ៉ូ - (PONTOLAZORO)° ។ នៅកន្លែងនេះ ពួកខ្ញុំបានជួបនឹងមេដឹកនាំ ម៉ិចស៊ិកូឥណ្ឌាន (MEXICO- INDIAN) ឈ្មោះ ថែលិន ដែលប្រឆាំងនឹងពួក ម៉ាហ្វីយ៉ា ។ ក្នុងការជួបលើកនេះ ប៊ិល ក្រោនថែត ប្រាប់ឱ្យ ~~JAMES~~ ខ្ញុំ និង ថែលិនថែរក្សាលេខទូរស័ព្ទ ស្គាល់គ្នា ដើម្បីទាក់ទងគ្នាទៅថ្ងៃក្រោយ ព្រោះ ប៊ិល និង ស៊ុតឌី អស់ខាតភារកិច្ចមក - ទាក់ទងនយោបាយនឹង ថែលិន ទៀតហើយ ហើយនឹងដាក់ផែនការឱ្យក្រុមថែលិន ចាប់ផ្តើមដុតបំការថ្នាំញៀន ម៉ាហ្វីយ៉ា ។ ជាមួយនោះ: ថែលិន សុំឱ្យក្រុម សេអ៊ីអា ជួយខ្លួន ជាអាវុធស្វ័យប្រវត្តិ និងថ្នាំពេទ្យ ។ ក្រុម សេអ៊ីអា នេះថាជួយមិនបានទេ ។ តែអាចជួយជាប្រាក់បាន ។ ជួបគ្នាហើយ ~~JAMES~~ ខ្ញុំ ចេញដំណើរមកសង់ហ្វ្រង់ស៊ីស្កូវិញ ។ ឯ ប៊ិល និង ស៊ុតឌី ត្រូវធ្វើដំណើរតាមយន្តហោះទៅសហរដ្ឋអាមេរិកវិញដែរ ។

ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ប៉ូល - ហ៊ិនឌែរសិន បានបញ្ជាឱ្យខ្ញុំទៅជួប

ដឹកនាំជំនួញទូកក្ដោងម៉ាស៊ីនរបស់ ម៉េស៊ីកា មួយគ្រឿង នៅសាន់ហ្វ្រង់ស៊ីស្កូ ។ ពេល នោះ ខ្ញុំ និង វ៉ែន ម៉ាក់ណាម៉ារ៉ា (វ៉ែន ជាមនុស្សដែល ~~JAMES~~ ខ្ញុំ ស្គាល់តាំងពីឆ្នាំ ១៩៧១ ។ អា វ៉ែន ជាងជាងម៉ាស៊ីន ប្រលបរដ្ឋ ការ និងប៉ុនរកផ្សារលក់គ្រឿងពេញនេះផង) បានទៅជួលជំនួញទូកជាមួយខ្ញុំគល់ ពីរខែ នៅសាន់ហ្វ្រង់ស៊ីស្កូ (SANFRANCISCO) ។

ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ខ្ញុំបានទទួលបញ្ជាពី ប៉ុលហិនដែរសិន ឱ្យទៅ- ទាក់ទងនិងក្រុមវ៉ែហ្វិន ជាលើកទី២ ។ មុននេះ ខ្ញុំទៅជាមួយ - វ៉ែន ដោយធ្វើដំណើរតាមទូកក្ដោងម៉ាស៊ីន ម៉េស៊ីកា ដែលខ្ញុំបានជួលជំនួញហើយៗ លើកនេះ ខ្ញុំបានជួប វ៉ែហ្វិន នៅកេកគ្រូ ដែលជាទីក្រុងមួយក្នុងសហព័ន្ធម៉ិចស៊ិក ។ ខ្ញុំបានយកប្រាក់ទៅឱ្យ វ៉ែហ្វិន និងតាមដានសកម្មភាពក្រុមវ៉ែហ្វិន តាមការណែនាំរបស់ ប៉ុលហិនដែរសិន ។ វ៉ែហ្វិន បានរាយការណ៍ឱ្យខ្ញុំថា ក្រុមគេ បាន ផុតបំផ្លាញចំការពួកម៉ារីហ្វាណាអស់ ២០ ភាគរយ ហើយនិងកំទេចក្រុមម៉ារីហ្វាណាដែល រស់នៅជាក្រុមតូចៗ ជាបន្តបន្ទាប់ ។

ចុងបំផុត វ៉ែហ្វិន និយាយថា បច្ចុប្បន្នដោយសកម្មភាពក្រុមគេទីកធំ សហព័ន្ធម៉ិចស៊ិក និងពួក ម៉ារីហ្វាណា បានបើកការវាយតបវិញយ៉ាងខ្លាំងក្លា ។ ខ្ញុំបានប្រាប់ វ៉ែហ្វិន ឱ្យបន្តការផុតបំផ្លាញចំការថ្នាំញៀនរបស់ ម៉ារីហ្វាណា តទៅទៀត ហើយនិងរៀបចំក្រុមប្រដាប់អាវុធទប់ទល់ពួកម៉ារីហ្វាណា ឱ្យ ខ្លាំងក្លាថែមទៀត ។ រួចហើយ ខ្ញុំត្រឡប់មករាយការណ៍ឱ្យ ប៉ុលវ៉ែនដែរសិន នៅសាន់ហ្វ្រង់ស៊ីស្កូវិញៗ

00281558

E2/86.6

ថ្ងៃ ១៣ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៧៧ ខ្ញុំចេញពីសាំងតាប្រាក់ ជាមួយ ខែទៀន និង ហង់រី-ម៉ារិន ទៅម៉ិចស៊ិក ម្តងទៀត តាមការ-ណែនាំរបស់ ប៉ុលហិនរីផ្សេលិន ។ ពួកខ្ញុំបានទៅជួប ម៉ែហ្វ្រណង់ស្វ នៅអាកាពុលកូ (ម៉ិចស៊ិក ~~MEXIQUE~~) ។ ម៉ែហ្វ្រណង់ស្វ បាននាំខ្ញុំទៅជួប ម៉ែហេឡិន ឯពុនតូអែស្កូឌីដូ (ម៉ិចស៊ិក ~~MEXIQUE~~ ខាងត្បូង) ។ ដើម្បីញ្ញាណភាពការណ៍ប្តូរកន្លែងបែបនេះ ខ្ញុំ សួរ ម៉ែហេឡិន ថា ហេតុអ្វីបានជាស្ងួនកន្លែងបែបនេះ ។ តើអ្នកឯងអាចទទួលកម្មភាពបំផ្លាញពួក ម៉ាហ្វីយ៉ា បានទៀតទេ ? ម៉ែហេឡិន តបវិញថា អាចធ្វើបាន តែត្រូវស៊ីពេលយ៉ាងយូរ ។

នៅពេលខ្ញុំមកដល់ពុនតូអែស្កូឌីដូ ខ្ញុំទូរស័ព្ទប្រាប់ ប៉ុល-ហែនរីផ្សេលិន - ថា បច្ចុប្បន្ន ម៉ែហេឡិន ទៅនៅម៉ិចស៊ិកភាគខាងត្បូងហើយ ។ ក្រោយពីឮដូចនេះ ប៉ុល ប្រាប់ខ្ញុំឱ្យត្រឡប់ទៅនៅហាវ៉ៃ វិញ ។ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៧៧ ខ្ញុំបានមកនៅហាវ៉ៃ រហូតមក ។

ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៧៧ ប៉ុល-ហែនរីផ្សេលិន បានមកជួបខ្ញុំនៅ - ហូណូលូលូ ។ នៅពេលនោះ គាត់និយាយប្រាប់ខ្ញុំអំពីសភាពការណ៍នៅអាស៊ីអាគ្នេយ៍ ។ តាម ប៉ុលហៃរីផ្សេលិន កម្ពុជានិងទៅជាប្រទេសមួយខ្លាំងក្នុងពេលប៉ុន្មានឆ្នាំខាងមុខនេះ ។ សហរដ្ឋអាមេរិក មានការរវល់ណាស់ចំពោះបញ្ហាកម្ពុជា ។ តើសភាពការណ៍ជាក់ស្តែងនៅកម្ពុជា ទៅយ៉ាងណា ? ហេតុអ្វីបានជាកម្ពុជាលូតលាស់ខ្លាំងក្លាយ៉ាងនេះ ។

ទន្ទឹមនេះ សហរដ្ឋអាមេរិក ក៏មានការរវល់និងភាពមិននឹងនរនៅ

ប្រទេសថៃដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀតសហរដ្ឋអាមេរិក ចង់តាមដានឱ្យបានជាក់ស្តែង នូវការវិវត្តន៍ រីកចំរើនរបស់កុម្មុយនិស្ត នៅប្រទេសថៃ ប្រទេសម៉ាឡេស៊ី ប្រទេសឥណ្ឌូនេស៊ី ហើយជាពិសេស សកម្មភាពកុម្មុយនិស្តកម្ពុជានេះតែម្តង ។ ប៉ូល - ហែនដែសិន បន្តទៀតថា -

- បើប្រទេសថៃ មានកុម្មុយនិស្ត សហរដ្ឋអាមេរិក និងដួលរហូត ។

- សហរដ្ឋអាមេរិក ចង់ឱ្យប្រទេសនៅអាស៊ីអាគ្នេយ៍ទាស់ទែងគ្នាជារៀងរហូតដែរ ។ ចុងបំផុត ប៉ូល - ហែនដែសិន ប្រាប់ភារកិច្ចឱ្យខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំត្រូវទៅប្រទេសថៃ និងទៅយកការនៅសមុទ្រកម្ពុជា មានថតរូបជាដើម ។

ថ្ងៃ ២០ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៧៧ ប៉ូល - ហែនដែសិន បានមកជួបខ្ញុំនៅហូណូលូលូ ជាលើកទី២ ។ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំឱ្យត្រៀមខ្លួន ដើម្បី - ចេញដំណើរមកបំពេញបេសកកម្មនៅថៃ និងកម្ពុជា ក្នុងខែ មករា១៩៧៨ នេះ ។ គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំ ឱ្យទៅជួប ហ្វីលីប (PHLIPPES ◦) នៅកោះកាម (GUAM) ជួប ដានីញ៉ែល (DANIEL) នៅសិង្ហបុរី ហើយអាចជួប អូទី (OTIE) នៅសិង្ហបុរី និងនៅប្រ - ទេសថៃ ។

ជាមួយនេះ ប៉ូល - ហែនដែសិន ប្រាប់ថា អូទី និងមកជួបខ្ញុំនៅហូណូលូលូ មុនខ្ញុំចេញទៅអាស៊ីអាគ្នេយ៍ ។ គាត់នៅបានប្រាប់ -

ផែនការឈ្លបការនៅកម្ពុជា ឱយខ្ញុំដឹងដូចតទៅ :-

១.- ថតកប៉ាល់ចាប់ត្រីកម្ពុជាទាំងអស់ ។ តើលាបពណ៌អីខ្លះ ។ តើមានល្បឿនយ៉ាងម៉េច ។

២.- ពិនិត្យមើលកប៉ាល់ចំបាំង ។ តើមានធុនអីខ្លះ មានល្បឿនយ៉ាងម៉េច ។ មានកាំភ្លើងអីខ្លះ ។

៣.- ពិនិត្យសភាពការពារសមុទ្រកម្ពុជាឱយល្អិត ហើយថតយកកោះតូចៗ និងមាត់សមុទ្រកម្ពុជាឱយបាន ។

៤.- ពិនិត្យ និងរកមើលកន្លែងអង់តែនវិទ្យុ និងកន្លែងរ៉ាដាកម្ពុជា ឱយបានច្បាស់ថែមទៀត ។

ថ្ងៃ ៧ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៧៨ អ៊ូទី បានមកជួបខ្ញុំនៅហ្សួញហ្សួ ។ ហើយបាននិយាយគ្នាពីបញ្ហារត់ពន្ធគ្រឿងញៀនខ្លះដែរ ។ សំខាន់ អ៊ូទី បានប្រាប់ខ្ញុំថា គាត់ជាអ្នករស់នៅប្រទេស និងចុះទៀងប្រទេសថៃជាញឹកញាប់ ។ នៅថៃ គាត់បានទាក់ទងជិតស្និទ្ធនិងថៃម្នាក់ឈ្មោះ ចោម ឆាយ ។ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំទៀតថា នៅថៃ មានពួកកុម្មុយនិស្តច្រើននៅខាងតំបន់ភ្នំ ។ រួចគាត់កំណត់ឱយខ្ញុំនៅចាំល្ងាច ឯប្រទេសថៃទៀត ។

ថ្ងៃ ២៥ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៧៨ ខ្ញុំ និង ទៀន - ម៉ាក់ណុកម៉ាម៉ា ចេញដំណើរពីហ្សួញហ្សួ ទៅកោះកុង តាមទូកក្ដោងម៉ាស៊ីនរបស់ខ្ញុំ ។ នៅកោះកុង ខ្ញុំបានជួបនិង ហ៊ីលីប ។ ហ៊ីលីប បានសួរបញ្ជាក់

អំពីភារកិច្ចរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំសង្ស័យថា ក្លាយបានទាំងអស់ ។ ធ្លាប់ ណែនាំ ថា ត្រូវថតរូបនៅកម្ពុជាឱ្យបានច្បាស់ល្អមែនទែន ។ បន្ទាប់មក ធ្លាប់ - ប្រាប់ខ្ញុំថា ប្រជាជននៅកោះកាយនេះ គេបង់បានឯករាជ្យដែរ ក្នុងអនាគតខាងមុខនេះ ។

ថ្ងៃ ២៧ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៧៨ ខ្ញុំ និង វៀន ចេញទៅសិង្ហបុរីទៀត ។ ហើយខ្ញុំរស់នៅសិង្ហបុរីអស់ ៣ អាទិត្យ ។

នៅទីនោះ ខ្ញុំបានជួប ដានីតៀល ដែលជា មេស៊ីអាមួយរូប ធ្វើការនៅក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងកម្ពុជាសិង្ហបុរី ។ ដានីតៀល បានឱ្យខ្ញុំនូវលិខិតមួយ ដែល ប៉ូល - ថែនដែលជិន ផ្ញើមក ។ ក្នុងលិខិតនេះ ប៉ូលថែន ដែលជិន ណែនាំឱ្យខ្ញុំស្គាល់ ដានីតៀល និង អូទី ថែមទៀត ហើយឱ្យ ខ្ញុំ បំពេញបេសកកម្មនៅលើប្រទេសកម្ពុជា ដោយប្រុងប្រយ័ត្នជាទីបំផុត ។

ឯ ដានីតៀល គាត់ណែនាំខ្ញុំ ឱ្យក្តាប់ភារកិច្ចស៊ើបការនេះឱ្យជាប់ ។ គាត់ប្រាប់ថា ត្រូវក្តាប់ក្រុមកម្ពុជាមានចុនអី ? មានរឿងយ៉ាងណា ? លោបណ៍អីខ្លះ ឱ្យច្បាស់ ។ ទាំងនេះ ដើម្បីមានវិធានការវាយតបនិងកម្ចាត់ទាំងនោះ ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់នៅបានប្រាប់បញ្ហាលំបាកនានា ដែលខ្ញុំត្រូវថតយកឱ្យបាន និងឱ្យច្បាស់ គឺផ្នែកកណ្តាលខាងលើប្រទេសកម្ពុជា និងផ្នែកលើប្រទេសកម្ពុជា ដែលនៅជិតព្រំដែនយួន ។

តាមពិត ដានីតៀល អាមេរិកមានការព្រួយបារម្ភខ្លាំងចំពោះអាស៊ីអាគ្នេយ៍ ព្រោះនៅភូមិភាគនេះ កុម្មុយនិស្តបានរីកដុះដាលខ្លាំង

ទៀតៗ ។ ផានីរីតៀល និយាយថា ប្រសិនបើពួកកុម្មុយនិស្តយកបានប្រទេស ថៃ ប្រទេសម៉ាឡេស៊ីនឹងទៅជាកុម្មុយនិស្តដែរ ។ សិង្ហបុរី ដែលជា ដែនកំពង់ផែធំទី III លើលោក និងធ្លាក់ទៅក្នុងដៃកុម្មុយនិស្តទៀត ។ ប្រទេសឥណ្ឌូណេស៊ី និងទទួលរងគ្រោះថ្នាក់ដូចប្រទេសខាងលើនេះជាមិនខាន ។ ដោយភ័យខ្លាចបែបនេះ បានជាសហរដ្ឋអាមេរិកខ្លួនពិនិត្យ និងតាមដាន ប្រទេសកម្ពុជាណាស់ ។ ផានីរីតៀល បន្តទៀតថា ប្រសិនបើមានសង្គ្រាម រវាងថៃ និង កម្ពុជា សហរដ្ឋអាមេរិក និងជួយថៃ ។ ដូចនេះ បានជាបច្ចុប្បន្ននេះ អាមេរិកាំងបានឲ្យកប៉ាល់ ៣ គ្រឿង និងកង ទ័ពខ្លួន ៧៥០០ នាក់ ទៅថៃ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តថៃ ។ កប៉ាល់ទាំង នោះមានកប៉ាល់ផ្ទុកយន្តហោះធំៗ៖ អាំងទ្រេពីត ១ កប៉ាល់ពិឃាតនាវា ១ (DESTROYER) និងកប៉ាល់ប្រយុទ្ធ ១ (DESTROYER ESCORT) ។ ម្យ៉ាង ទៀត ការបញ្ជូនកប៉ាល់ និងទ័ពមកលេងប្រទេសថៃនេះ ក៏ជាការប្រមាន និងគំរាមកំហែងមួយបែបដល់កប៉ាល់កម្ពុជា និងកម្ពុជាដែរ ។

ផានីរីតៀល បានឲ្យខ្ញុំបញ្ជូនទៅប្រទេសថៃ ទាន់ពេលកប៉ាល់ទេ និង ទ័ពគេបកទៅវិញនោះ ។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំក៏បានជួប អូទី នៅសិង្ហបុរីដែរ ។ អូទី ប្រាប់ខ្ញុំ ថា យល់ថាកុម្មុយនិស្តថៃរីកចំរើនណាស់បច្ចុប្បន្ននេះ ។ តំបន់ភ្នំជាច្រើន ត្រូវកុម្មុយនិស្តវៀតកាន់កាប់ ពីរេលខាង ឈៀងម៉ៃ ។ នៅតាមព្រំដែនកម្ពុជា ថៃ ការប៉ះទង្គិចគ្នារវាងទ័ពកម្ពុជា និងទ័ពថៃ កើតមានទៀតជាបន្ត បន្ទាប់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ តាមមតិថា(អូទី) រដ្ឋាភិបាលអាមេរិកាំង

[illegible]

[illegible] CLARK

វេសិកា របស់ សហរដ្ឋអាមេរិក

[illegible]

និង

[illegible] វេសិកា

ខ្ញុំឈ្មោះ ជីម-វីល្យ៉ាមក្លាក (JAMES WILLIAM CLARK ។) ខ្ញុំអាយុ ៣៥ ឆ្នាំ ។ ខ្ញុំកើតនៅថ្ងៃ ៥ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៤៣ នៅទីក្រុងមិនណឺអាប៉ូលីស (MINNEAPOLIS) រដ្ឋមិនណេសូតា (MINNESOTA) នៅភូមិភាគកណ្ដាល ផ្នែកខាងជើងនៃសហរដ្ឋអាមេរិក ។ ខ្ញុំជនជាតិអាមេរិក ដោយសារកំណើតនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ។

ឪពុកខ្ញុំឈ្មោះ វីល្យ៉ាម ហ្គិលប៊ឺត ក្លាក (WILLIAM GILBERT CL-ARK) ។ គាត់ជាវេជ្ជបណ្ឌិតម្នាក់ ដែលបានធ្វើការអស់មួយជីវិតគាត់ឲ្យរដ្ឋាភិបាល ។ បច្ចុប្បន្នគាត់ជាវេជ្ជបណ្ឌិតនៅមន្ទីរពេទ្យ វេតេរ៉ង់ សង្កាត់ សេពុលវេដា (SEPULVEDA) នៅឡូសអង់សេឡេស រដ្ឋកាលីហ្វរនី (LOS - ANGELES , CALIFORNIE) ។ អាស័យដ្ឋានគាត់គឺ ១១៨៨ វូទិថី ឃិនប៊ី ក្រុងរេស៊ីដា (RESEDA) រដ្ឋកាលីហ្វរនី ។

ម្ដាយខ្ញុំឈ្មោះ ឡូអ៊ីស អ៊ីសាបែល ឆេសហុល (LOIS ISABEL CHISHO-LM) ។ ក្នុងរយៈពេល ២២ ឆ្នាំកន្លងមកនេះ គាត់បានធ្វើការឲ្យពេទ្យ-ធ្មេញម្នាក់ឈ្មោះ ប៊ិតកា នៅអាណាហែម (ANAHEIM) រដ្ឋកាលីហ្វរនី - នៅលេខ ៦០៧ មហាវិថី អាណាហែម ខាងជើង ។

ក្រៅពីភាសាអង់គ្លេស ខ្ញុំចេះនិយាយភាសា អេស្ប៉ាញ៉ុល និងបារាំង បានបន្តិចបន្តួច ។

កាលពីខ្ញុំអាយុប្រហែល ២ ឆ្នាំ គ្រួសារខ្ញុំបានផ្លាស់ទីកន្លែងពី មិនណេសូតា - ទៅរស់នៅ សាំង ឌីយេហ្គោ (SAN DIEGO) រដ្ឋកាលីហ្វរនី ។ នៅ

00281565

E2/86.6

ទីនោះ ឪពុកខ្ញុំធ្វើជាវេជ្ជបណ្ឌិតស្រាវជ្រាវរបស់រដ្ឋ ។ ឆ្នាំ ១៩៤៩សាលាដំបូង ដែលខ្ញុំបានចូលទៅក្នុងសួនកុមារ នៅសាំងឌីយេហ្គូ ។

នៅឆ្នាំ ១៩៤៩ គ្រួសារខ្ញុំបានទៅនៅ ឡូសអង់ស៊ែឡេស រដ្ឋកាលីហ្វ័រនី ឪពុកខ្ញុំបានផ្លាស់ទៅធ្វើជាវេជ្ជបណ្ឌិតនៅទីនោះ ។ ពីរឆ្នាំដំបូង ខ្ញុំបានរៀននៅថ្នាក់ទី ១ និងថ្នាក់ទី២ នៅឡូសអង់ស៊ែឡេស ។ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៥១ គ្រួសារខ្ញុំបានផ្លាស់ទៅនៅភ្នំ ម៉ាលីប៊ូ (MALIBU)រដ្ឋកាលីហ្វ័រនី ។ នៅឆ្នាំ ១៩៥៤ ខ្ញុំបានបញ្ចប់បឋមសិក្សា ដែលមាន ៦ ថ្នាក់ ដោយបានលោតរំលងថ្នាក់ទី៤ ។ មួយឆ្នាំមុនពេលដែលខ្ញុំរៀនចប់បឋមសិក្សា នៅឆ្នាំ ១៩៥៣ ឪពុកម្តាយខ្ញុំបាន លះលែងគ្នា ហើយខ្ញុំក៏រស់នៅជាមួយប្អូនស្រីនិងម្តាយខ្ញុំ ម៉ាលីប៊ូ រហូតដល់ ខ្ញុំរៀនចប់ថ្នាក់ទី ៦ ។

ក្នុងឆ្នាំ ១៩៥៤ ម្តាយខ្ញុំបានប្តូរកន្លែងទៅនៅ អាណាហែម រដ្ឋកាលីហ្វ័រនី - ដែលគាត់បានរស់នៅជារៀងរហូត ។ ខ្ញុំរៀនថ្នាក់ទី ៧ និងទី៨ នៅអាណាហែម ។ ខ្ញុំបញ្ចប់ថ្នាក់ទី ៨ នៅក្នុងឆ្នាំដែលម្តាយខ្ញុំរៀបចំគ្រួសារថ្មី ជាមួយ លោក កដុង គោធេ (GORDON GAUTHIER) ហើយឈ្មោះគាត់ត្រូវទៅ - ជា លី ភីលាប៉ែល គោធេ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៥៦ ដដែល ខ្ញុំទៅ រៀននៅវិទ្យាល័យ ពិសេសឆ្ងាយពីផ្ទះ នៅក្នុងក្រុង ឡូស អូលីវ៉ូស (LOSOLIVOS) រដ្ឋកាលីហ្វ័រនី ។ ខ្ញុំត្រូវរៀនថ្នាក់ទី ៨ ឡើងវិញ ដូច្នេះទាល់តែដល់ឆ្នាំ ១៩៦១ ទើបរៀនចប់វិទ្យាល័យ ។

ខ្ញុំរៀននៅមហាវិទ្យាល័យពីឆ្នាំ ១៩៦១ ដល់ ១៩៦៦ ។ ខ្ញុំបានទទួល -

សញ្ញាប័ត្រ ប៊ីអេ (*) ហើយនិងលិខិតអនុញ្ញាតិឲ្យបង្រៀនបាន ពីសកលវិទ្យាល័យកាលីហ្វ័រនី នៅ សាំងតាបាបារ៉ា យូ. ស៊ី. អេស. ប៊ី ។ នៅក្នុងសកលវិទ្យាល័យនោះ ខ្ញុំរៀនអក្សរសាស្ត្រអង់គ្លេសជាមុខវិជ្ជាធំ និងគណិតសាស្ត្រជាវិជ្ជាបន្ទាប់បន្សំ ។

ខ្ញុំចាប់បង្រៀនលើកទី ១ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៦៧ នៅវិទ្យាល័យកុមារជាប់ឃុំឃាំងឈ្មោះ ឡូសព្រីតូស (LOS PRIETOS) ។ ខ្ញុំបានបង្រៀន នៅកន្លែងនេះតែមួយឆ្នាំ ។ ឆ្នាំទី ២ ខ្ញុំផ្លាស់ទៅសាលាមួយទៀត ឈ្មោះ ឡាហ្គូណាប្លង់ការ (LAGUNA BLANCA) ។ សាលាទាំងពីរនេះនៅក្នុងទីក្រុង សាំងតាបាបារ៉ា ។ នៅខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៩៦៩ ក្នុងពេល ចប់ឆ្នាំសិក្សាទី ២ គេហៅខ្ញុំឲ្យចូលខ្លួនបំរើកងទ័ព ដើម្បីទៅច្បាំងនៅប្រទេស[redacted] ។ ដោយខ្ញុំជឿជាក់ថា រដ្ឋាភិបាលសហរដ្ឋអាមេរិកខុសឆ្គងពេញទីក្នុងចម្បាំងនេះ ខ្ញុំក៏ប្រកែក ពុំព្រមទៅ ។ ជាលទ្ធផល ក្នុងខែសីហា ឆ្នាំ ១៩៦៨ ខ្ញុំត្រូវគេចាប់បញ្ជូនទៅតុលាការ ហើយជាប់គុក២ឆ្នាំ នៅគុក ឡុំប៉ុក ចម្ងាយ ៦០ ម៉ៃ (60 MILES) ពីខាងជើង សាំងតាបាបារ៉ា ។

ប្រហែលជា ៤ ខែមុនពេលដែលខ្ញុំរួចចេញពីគុក ខ្ញុំបានទាក់ទងជាមិត្តភាពជាមួយអ្នកទោសថ្មីម្នាក់ ឈ្មោះ ថម ម៉ាឌិន (TOM MADDEN) ។

(*) បរិញ្ញាអក្សរសិល្ប៍ (BACHELOR OF ARTS)

00281567

E2/86.6

ក្រោយមកតាមខ្សែរយៈ ធូម ខ្ញុំត្រូវបានជួប ប៊ិល (BILL) និង ស៊ីតនី (SIDNEY) នៅ ភ្នាក់ងារ សេអ៊ីអា ។ ធូម ត្រូវគេបញ្ជូនមកគុក ឡុំប៉ុក ដោយមានរឿង ដូចខ្ញុំ គឺមិនព្រមចូលខ្លួនបំរើកងទ័ព ។ នៅពេលខ្ញុំជាប់គុកឯ ឡុំប៉ុក ខ្ញុំបាន - សំរេចចិត្តថានឹងធ្វើទូកក្តោងមួយ កាលណាខ្ញុំរួចចេញពីគុក ព្រោះខ្ញុំជាប់គុកឃុំឃាំង ខ្ញុំត្រូវគេលប់ឈ្មោះចេញពីក្របខណ្ឌគ្រូ ស្របទៅតាមច្បាប់ ។ ធូម បានយកចិត្ត ទុកដាក់ផែនការក្នុងរឿងធ្វើទូកនេះ ។ យើងបានជជែកពិភាក្សាគ្នាជាច្រើនលើក ច្រើនគ្រាអំពីរបៀបធ្វើទូកក្តោង ។ ខ្ញុំបានមើលសៀវភៅជាច្រើនចំពោះ បញ្ហានោះ ហើយយល់ច្បាស់ថាអាចនឹងធ្វើទូកក្តោងនេះបាន ។

ក្នុងខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៩៧១ ខ្ញុំរស់នៅសាំងតាបាបារ៉ា ហើយបានទាក់ទងស្នេហ៍ ជាមួយនារីម្នាក់ឈ្មោះ កាធី ហូលឡឺ (KATHY HOLLER) ដែលជាមិត្តចាស់ខ្ញុំ ធ្លាប់ស្គាល់គ្នាតាំងពីនៅមហាវិទ្យាល័យ ។ គាត់បានជួយខ្ញុំ ចាប់ផ្តើមធ្វើទូក - ក្តោង ដោយឱ្យលុយខ្ញុំខ្ចី និងឱ្យកន្លែងខ្ញុំរស់នៅ ។ កាធី បានធ្វើជាគ្រូ បង្រៀនពីរឆ្នាំ រួចគាត់ក៏ឈប់ទៅ ។ នៅពេលដែលខ្ញុំចាប់ផ្តើមធ្វើទូកខ្ញុំគាត់ ធ្វើការឱ្យរដ្ឋាភិបាលនៅផ្នែកសុខាភិបាល បានពីរឆ្នាំ ។ ក្រោយមកគាត់ធ្វើការ ពីរឆ្នាំទៀត នៅព្រៃឈើ នៃទីក្រុងសាំងតាបាបារ៉ា ។ រួចគាត់ក៏ចាកចេញពី កន្លែងនោះ ។ គាត់ឈប់ធ្វើអ្វីៗក្នុងមួយរយៈពេលខ្លី ទើបចូលទៅធ្វើការនៅ ក្នុងក្រុមហ៊ុនអគ្គិសនីមួយ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ ។ ជាទីបញ្ចប់ ខ្ញុំក៏អាចសងលុយឯគាត់ វិញបាន ។

ការធ្វើទូកក្តោងមានសភាពពិតយ៉ាង ដោយខ្ញុំខ្ជះលុយកាក់ច្រើនពេក ហើយ

មេរិកាំង ។ រដ្ឋាភិបាល ម៉ិចស៊ិក យល់ដឹងយ៉ាងច្បាស់បញ្ហារបស់កសិករនេះ ។ ប៉ុន្តែរកមធ្យោបាយមកជួយគេមិនបាន ។

សេអ៊ុំអា ចាប់ផ្តើមធ្វើការជាមួយអ្នករងគ្រោះទាំងនោះ នៅឆ្នាំ ៧៣ ដោយមកពីមូលហេតុ ខាងបញ្ហានយោបាយមួយខុសប្លែកពីរឿងនេះ ។ នៅប្រទេស ម៉ិចស៊ិក សព្វថ្ងៃមានបទ " ម៉ាហ៊ីយ៉ា " ដែលកំពុងរីកលូតលាស់ឡើង ដូចនៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិកដែរ ។ ពួកវារកលុយបានមួយចំនួនធំ ហើយចាប់ផ្តើមពង្រីកអំណាចវា ដោយសារការលក់អាភៀន ឬថ្នាំមានជាតិអាភៀន (ឬអាភៀនចំរាញ់) ។

សហរដ្ឋអាមេរិកមានបទ " ម៉ាហ៊ីយ៉ា " របស់ខ្លួនផ្ទាល់ គឺជាក្រុមចោរអ្នកលេង ដែលមានឥទ្ធិពលខ្លាំងមែនទែន ទាល់តែរដ្ឋាភិបាល កំចាត់វាមិនបានសោះ តាំងពីឆ្នាំ ១៩២០ មកម្ល៉េះ គឺជាឆ្នាំដែលវាចាប់ផ្តើមមានអំណាចឡើង។ បទ ម៉ាហ៊ីយ៉ា អាមេរិកាំងនេះរកលុយបានមួយចំនួនធំ ពីការលក់អាភៀន ។ដោយរដ្ឋាភិបាលនៃសហរដ្ឋអាមេរិកមិនអាចបំបាត់សកម្មភាពចោរម៉ាហ៊ីយ៉ារបស់ខ្លួនបាន ។ រដ្ឋាភិបាលនោះក៏ទាក់ទងស្នើឲ្យរដ្ឋាភិបាលនៃប្រទេស ម៉ិចស៊ិក រកមធ្យោបាយ ដើម្បីបញ្ឈប់ការដាំអាភៀន ហើយបិទកុំឲ្យថ្នាំអាភៀនចំរាញ់ចូលមកក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិកបាន ។

ប៉ុន្តែដូចជារដ្ឋាភិបាលអាមេរិកាំង រដ្ឋាភិបាលម៉ិកស៊ិកកាំងក៏ពុំអាចបញ្ឈប់សកម្មភាពរបស់បទ ម៉ាហ៊ីយ៉ា ខ្លួនដែរ ។ នៅក្នុងរដ្ឋ ~~ប្រទេស~~ពីរនៃប្រទេសម៉ិក-ស៊ិក ឈ្មោះ កូលីម៉ា និង មីឈូអាកាន់ ពួកម៉ាហ៊ីយ៉ាមានឥទ្ធិពលខ្លាំងក្លាណាស់ ។

នៅពេលដែលរដ្ឋាភិបាលដែលគាំទ្រ ម៉ិចស៊ិកដកចៅហ្វាយ រដ្ឋកូលីម៉ា និងចៅហ្វាយក្រុងកូលីម៉ា ចេញពីតំណែងខ្លួន ពួកម៉ាហ្វីយ៉ា ម៉ិចស៊ិកកាំង ធ្វើឱ្យអ្នកទាំងពីរនោះជាប់ឆ្នោតឡើងវិញ ។

ជាលទ្ធផលចុងក្រោយ សហរដ្ឋអាមេរិក ក៏ចាប់ផ្ដើមបើកប្រតិបត្តិការ-មួយឈ្មោះ ប្រតិបត្តិការស្ទាក់ស្កាត់ ។ នៅក្នុងប្រតិបត្តិការនេះ រដ្ឋការអាមេរិកពិនិត្យពិចារណាយ៉ាងដិតស្និទ្ធព្រំប្រទល់រវាងប្រទេសម៉ិចស៊ិក និង អាមេរិក ហើយឆែកឆេរយ៉ាងហ្មត់ចត់គ្រប់រថយន្តតូច និងធំ ដើម្បីស្កាត់អាភៀន ។ ប៉ុន្តែប្រតិបត្តិការនេះ ឥតមានប្រសិទ្ធិភាពអ្វីទេ ហើយអាភៀន នៅតែនាំចូលជាច្រើនមកសហរដ្ឋអាមេរិក ។ ដូច្នេះចំពោះបញ្ហាអាភៀន នេះ រដ្ឋាភិបាលទាំងពីរ ទាំងអាមេរិក ទាំងម៉ិចស៊ិក មិនបានធ្វើអ្វីជាសកម្មភាព ដើម្បីបញ្ឈប់កុំឱ្យនាំចូលមកសហរដ្ឋអាមេរិកទេ ។

តាំងពីឆ្នាំ ១៩៦០ មកម្ល៉េះ នៅពេលដែលគេចាប់ផ្ដើមយកចិត្តទុកដាក់ រឿងអាភៀន ពួកបនម៉ាហ្វីយ៉ាម៉ិចស៊ិកកាំង ក៏ចាប់រីកលូតលាស់ដែរ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧១ កសិករមួយចំនួនធំ ត្រូវបាត់បង់ជីវិតរបស់ខ្លួន ដោយសារពួកម៉ាហ្វីយ៉ានោះ ។ នៅឆ្នាំ ១៩៧២ ជនជាតិម៉ិចស៊ិកកាំងដ៏ល្បីម្នាក់ឈ្មោះ [illegible] ចាប់ផ្ដើមចាត់ចែង និងដឹកនាំកសិករឯក្រោះអស់នេះ ហើយនៅក្នុងឆ្នាំដដែល ក៏ចាប់វាយតបទៅនឹងចោរម៉ាហ្វីយ៉ា ម៉ិចស៊ិកកាំងរឹបយកដីនេះវិញ ។ គាត់ធ្វើវាយលុក ដើម្បីបំភ័យដេញម៉ាហ្វីយ៉ា ឱ្យទាល់តែចេញពីដីពួកវារឹបអូសយក-នោះ ។

ដោយយល់ឃើញថា រដ្ឋាភិបាលណាមួយក៏មិនអាចបញ្ឈប់ការរត់ពន្ធអាភៀន

នេះបាន សេរ៉ីអា ក៏សំរេចជាលម្ងាត់ថា និងធ្វើអន្តរាគមន៍ផ្ទាល់ ដោយផ្តល់ជំនួយ ជាប្រាក់ឲ្យអ្នកដឹកនាំមុចលុកកាងផល្ណីយ៉ាន ឈ្មោះ វ៉ែហាំង ដើម្បីបំផ្លាញអាករភៀន ឲ្យអស់ ។

អ្នកទាំងពីរ ប៊ិល និង ស្មិតនី បានទៅជួប វ៉ែហាំង ពីឆ្នាំមុន (១៩៧៣) ហើយក្រោយពីជួបខ្ញុំ ត្រូវទៅជួបគាត់ទៅឆ្នាំនេះទៀត ។ ទាំង២នាក់ ពូលចិត្តប្រើទូកណាស់ ពីព្រោះដំណើរតាមផ្លូវគោកទៅប្រទេសមុចលុក កាន់តែ ពិបាកទៀតៗ ចំពោះជនជាតិអាមេរិកាំង ។ ដោយឡានផ្លូវគោក តាម ជងភ្នំយេមុំទ្រ មធ្យោបាយមួយទៀតមានតែប្រើទូក ។

ប៊ិល ក៏សួរបញ្ជាក់ខ្ញុំជាថ្មី ថាតើខ្ញុំចង់ធ្វើការជាមួយខាងជា សេរ៉ីអា ឬទេ ហើយខាងនឹងត្រឡប់មកវិញនៅថ្ងៃស្អែក ដើម្បីទទួលការសំរេចចិត្តរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានសំរេចជាក់ច្បាស់លាស់ជាមុនហើយចំពោះបញ្ហានេះ ប៉ុន្តែ ប៊ិល បង្ខិតឲ្យខ្ញុំគិតគូរឲ្យបានហ្មត់ចត់ថែមទៀត ។

ថ្ងៃស្អែកទៀត ខ្ញុំក៏ជួបនិង ប៊ិល ជាថ្មី ហើយខ្ញុំបញ្ជាក់ប្រាប់ខាងម្តងទៀតថា ខ្ញុំបានសុខចិត្តចូលបំរើ សេរ៉ីអា ។ ប៉ុន្តែចំពោះទូកក្តោងខ្ញុំ វិញ ខ្ញុំមិនទាន់ប្រើខាងបានទេ ក្នុងរយៈពេលជាងមួយឆ្នាំ ពីនេះទៅមុខ ។ ដោយ ខ្ញុំ មិនសូវមានលុយ ខ្ញុំត្រូវជួលយ៉ងធ្វើទូកនេះជាញឹកញាយ ដើម្បីទៅរកការធ្វើ ង ក្រៅ យកប្រាក់កាលចាយ ។

ប៊ិល ក៏ប្រាប់ឲ្យខ្ញុំធ្វើការបន្តទៅទៀត (ធ្វើទូកក្តោងបន្តទៅទៀត) ហើយខ្ញុំនឹងទទួលជំនួយក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។

00281571

E2/86.6

នៅថ្ងៃ ១០ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៧៤ ប៊ិល ក៏មកជួបនិង ខ្ញុំទៀត ថា ទើបតែនិងត្រឡប់មកពីប្រទេសម៉ិចស៊ិក ហើយទើបនិងបានជួបមេដឹកនាំ ហ្វែណិន ។ ថាប្រាប់ខ្ញុំថា ឥឡូវនេះ ហ្វែណិន មានកម្លាំងច្រើនហើយ មានមនុស្ស ជិត ២៥០ នាក់ នៅក្នុងកងថា ។ ហ្វែណិន បានបំផ្លាញអាភៀនអស់មួយចំនួន ធំ (តាមស្មានប្រហែល ២០%) នៅក្នុងរដ្ឋមីឈូអាកាន់ ហើយមួយចំនួនតូច ថែមទៀតនៅក្នុងរដ្ឋហ្គូលីម៉ា ។ ប៊ិល ប្រាប់ខ្ញុំថាថាត្រូវទៅជួប ហ្វែណិន នៅខែតុលាឆ្នាំក្រោយ (១៩៧៥) ហើយសង្ឃឹមថានៅពេលនោះ ខ្ញុំនិងអាចចាប់ផ្តើមបេសកកម្ម ហេរ៉ូអ៊ីន ជាមួយថា ។

រួចហើយ (នៅថ្ងៃ ១០ ខែ វិច្ឆិកា នោះ) ប៊ិល ឱ្យលុយ ៥០០០ ដុល្លារមកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏ចុះហត្ថលេខាលើបង្កាន់ដៃទទួលស្គាល់មួយ ដែលបញ្ជាក់ថាខ្ញុំជាសមាជិក ហេរ៉ូអ៊ីន មានលេខសម្ងាត់ ១៤៩២ ។ ព្រមជាមួយនេះប៊ិល ប្រាប់ខ្ញុំថាថា ស៊ុតធី និង ខ្ញុំ (ជីម) ធ្វើការឱ្យបុរសម្នាក់ឈ្មោះ ហិនឌើសិន - (HENDERSON) ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអាចជួបនិងគាត់នេះ (ហិនឌើសិន) បានទេ មុនដំណើរលើកទីមួយរបស់ខ្ញុំ ។

ខ្ញុំមិនអាចបង្ហើយទូកខ្ញុំបាននៅខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៧៥ នេះ ប៉ុន្តែខ្ញុំអាច-ដាក់វាចុះទឹកបាន (បង្ហើយវាបាន) នៅថ្ងៃ ១ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៧៥ ។ នៅថ្ងៃ ១០ ប៊ិល ឱ្យខ្ញុំ ២០០០ ដុល្លារ ទិញស្បៀង និងប្រេងឥន្ធនៈសំរាប់ធ្វើដំណើរទៅត្បូង ទៅប្រទេសម៉ិចស៊ិក ។ នៅថ្ងៃ ១៥ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៧៥ ខ្ញុំក៏ចេញដំណើរតាមទូកមកទិសខាងត្បូង ។

ក្រុមនាវិករបស់ខ្ញុំមានតែបុគ្គលម្នាក់ទេ គឺមិត្តម្នាក់ឈ្មោះ រីសេរ៉ឺរ (RIESER)ដែលយល់ស្របថាខ្ញុំត្រូវតែជាអ្នកតំណាងមួយជម្ពូតាដែរប៉ុណ្ណោះ ។ រីសេរ៉ឺរ ជាអ្នកនេសាទត្រីម្នាក់ អាយុ ស្មើខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានបណ្តាល់គាត់នៅដែន សាំងតាបាបារ៉ា ។ ហើយខ្ញុំបានធ្វើការឱ្យគាត់ជាញឹកញាប់ផង នៅពេល ខ្ញុំត្រូវការលុយ ។

តាមការណែនាំរបស់ ប៊ិល ភារកិច្ចរបស់ខ្ញុំ គឺត្រូវស្គាល់ឱ្យច្បាស់ អស់លទ្ធភាព អំពីអ្វីៗដែលទាក់ទងនឹងមេដឹកនាំ វ៉េហ្វីន និងប្រតិបត្តិការរបស់ វា (ប៊ិល) ដើម្បីខ្ញុំអាចជូលវា (ប៊ិល) បាននៅថ្ងៃក្រោយ ។

ខ្ញុំត្រូវទៅជួប វ៉េហ្វីន ស្ទង់មើលកម្លាំងគាត់ ហើយពិនិត្យមើល តើ គាត់ត្រូវការអាវុធ និងប្រាំសន្ធូវប៉ុន្មាន ។ តើគាត់មានជោគជ័យឬទេក្នុង ការរកនេកកម្លាំងថ្មី ។ រួចជាទីបំផុត តើគាត់បានបំភ្លាញអស់ អាវុធប៉ុន្មានទៅហើយ ។

ព្រឹកថ្ងៃក្រោយពីយើងចាកចេញពីសាំងតាបាបារ៉ា យើងមកដល់ កាបូ សាំង លូកាស់ (CABC SAN LUCAS) នៅថ្ងៃ ២៣ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៧៥ យើងត្រូវឈប់នៅកន្លែងនេះ ដើម្បីឱ្យរដ្ឋការ ម៉ិចស៊ិកកាំង ត្រួតត្រា ឆែក ឆេះមើលទូកយើង មុននឹងចូលប្រទេសគេ ។ រួចហើយយើងចាកចេញពីទី - នោះ ដោយតំរង់ទៅច្រាំងមករកដែន ម៉ង់សានីយ៉ូ (MANZANILLO) ដើម្បី ជួប ប៊ិល និង ស្មិតធី ។ យើងមកដល់ ម៉ង់សានីយ៉ូ នៅថ្ងៃ ៣០ ខែ ធ្នូ - ឆ្នាំ ១៩៧៥ ។ នៅកន្លែងនេះ យើងត្រូវឱ្យរដ្ឋការប្រទេសម៉ិចស៊ិកឆែករមេរ

យើងចាកចេញពីមីនដាណាវ នៅថ្ងៃ ៦ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ។ ប៊ិល និង ស្មិតធី ក៏ទៀងមកតាមទូកជាមួយខ្ញុំដែរ ។ នៅវេលារសៀលយើងទៅដល់ភូមិមួយតូចឈ្មោះ ឡាសារ៉ូ(LAZARO) ចម្ងាយប្រមាណ ១០ ម៉ៃ (1) - (10 MILES) ពីខាងត្បូងចំណុចដីគាល់មួយឈ្មោះ ពុងតូ ឡាសូរ៉ូ(PUNTO - LAZORO) នៅក្នុងរដ្ឋមីសូវ៉ាកាន់ ។ ដែហ្វិន និងភ្នាក់ងារចាំយើងស្រេច នៅកន្លែងនោះ ។ ខ្ញុំចតទូកនៅជិតឆ្នេរសមុទ្រ ប៊ិល និង ស្មិតធី ក៏ចុះចេញមកប្រាំងទៅជួប ដែហ្វិន មុនខ្ញុំ ។ គេប្រាប់ខ្ញុំឱ្យនាំទូកទៅឆ្ងាយ ពីប្រាំងប្រហែល ៣០ ម៉ៃ(2) (30 MILES) ដើម្បីជៀសវាងកុំឱ្យអ្នកដទៃ - ឃើញ ហើយឱ្យត្រឡប់មកវិញនៅពេលយប់ ។ ខ្ញុំក៏ធ្វើតាម រួចហើយទើបបានខ្ញុំជួប ដែហ្វិន ពេលនោះ ប៊ិល ឧទ្ទេសនាមប្រាប់ទៅ ដែហ្វិន និងដៃគូរបស់គេ ថាខ្ញុំជាភ្នាក់ងារសេអ៊ីអា ដែលត្រូវធ្វើការជាមួយពួកគេទៅថ្ងៃក្រោយ ។

ដែហ្វិន ប្រាប់ខ្ញុំថា គាត់មានគ្នាប្រហែល ៣០០ នាក់ ហើយពុំសូវមាន ប្រដាប់អាវុធល្អគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ មានតែកាំភ្លើងខ្លី កាំភ្លើងបាញ់សត្វធម្មតា និង កាំភ្លើងបាញ់សត្វប្រើប្រាស់តូចតាច ។ ឯចំណែកកាំភ្លើងស្វ័យប្រវត្តិបន្តិចបន្តួច ដែលគេមាន គឺដោយសារចាប់យកបានពីប៉ូលីស ឬទាហាន មីសូវ៉ាកាន់ ដែលគេបានសម្លាប់ៗ ដែហ្វិន ចង់បានកាំភ្លើងស្វ័យប្រវត្តិច្រើនថែមទៀតពីយើង ។ ប៉ុន្តែ ប៊ិល ឆ្លើយ

---

(1) ១០ ម៉ៃ = ១៦ គីឡូម៉ែត្រ ។

(2) ៣០ ម៉ៃ = ៤៨ គីឡូម៉ែត្រ ។

00281574

E2/86.6

តបវិញថា យើងមិនអាចផ្តល់អាវុធឱ្យគាត់បានទេ ។ ហ្វែណិន និយាយប្រាប់ពួកយើងថា ការឈ្លបវាយលុករបស់គាត់ទៅលើបនម៉ាហ្វីយ៉ា មានលទ្ធផលល្អប្រសើរ ហើយតាមស្មាន គាត់បានកំទេចអាភៀនអស់ ២០% យ៉ាងតិចណាស់ ហើយព្រមជាមួយ-នេះ មានទាំងបំផ្លាញផលដំណាំងទៀតផង ។ បើគាត់បានមើលទៅ គាត់និងគ្នាគាត់អាចយកជ័យជំនះបានក្នុងរយៈពេលតែប៉ុន្មានឆ្នាំទៀតតែប៉ុណ្ណោះ ។ ជាទីបញ្ចប់ ហ្វែណិន ស្នើសុំថ្នាំលង្កុរ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចផ្តល់ឱសថឱ្យគាត់បាន ដោយសារមូលហេតុដូចគ្នានឹងរឿងអាវុធដែលគាត់ចង់បាន ហើយដែលយើងមិនអាចផ្តល់ឱ្យ ។ កាលណារដ្ឋាភិបាល ម៉ិចស៊ិកកាំងរកឃើញអាវុធ និងថ្នាំឱសថអាមេរិកាំងនៅលើពួកអ្នកប្រឆាំងនោះ បញ្ហានយោបាយស្មុគស្មាញធំ អាចកើតមានឡើងដល់រដ្ឋាភិបាលនិងសហរដ្ឋអាមេរិក ។ លក្ខណភាពរបស់យើងសុបច្បាប់ពេញទី ហើយយើងមិនចង់ប៉ះទង្គិចខាងផ្នែកនយោបាយជាមួយរដ្ឋាភិបាល ម៉ិចស៊ិក ។

មុននឹងខ្ញុំត្រឡប់ទៅសាន់ហ្វ្រង់ស៊ីស្កូ (SAN FRANCISCO) វិញជាមួយកញ្ចារត់ពន្ធ ខ្ញុំក៏ព្រមព្រៀងគ្នាជាមួយ ហ្វែណិន ថានឹងជួបគាត់ទៀត ក្នុងកំ-ឡុងមួយឆ្នាំទៅមុខនេះ ។ ខ្ញុំក៏ប្រាប់បញ្ជាក់ផែនការ សេអ៊ីអា ទៅហ្វែណិន គឺគាត់ត្រូវកំទេចអាភៀនឱ្យអស់ច្រើនបំផុត ។ ដូចជា ប៊ិល និងស៊ុកធី បានទាក់ទង ហ្វែណិន រួចមកហើយ ខ្ញុំអាចទាក់ទងនឹងគាត់ (ហ្វែណិន) តាមរយៈ-ហ្វែណាង់ដូ (FERNANDO) ដែលនៅជាមួយគាត់នៅពេលនោះ ។

ហ្វែណាង់ដូ ក៏បានឱ្យលេខទូរស័ព្ទវា នៅអាកាពុលកូ (ACAPULCO) មកខ្ញុំ ។ យើងចាកចេញពីទ្រាណារ៉ូ នៅពេលយប់ល្ងាចនៃថ្ងៃ ៦ ខែ

មករា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ហើយមកដល់សង់ហ្វ្រាន់ស៊ីស្កូ នៅថ្ងៃ ២៩ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ពេលយប់ជ្រៅ បើនិយាយឱ្យល្អិត គឺថ្ងៃ ៣០ ខែ មករា ។

ដល់ដាក់កញ្ចាប់ចេញអស់ហើយ ខ្ញុំក៏បើកបរទូកនោះទៅទីក្រុងមួយនៅជិតនោះឈ្មោះ សូសាលីតូ (SAUSALITO) ដើម្បីនិងជួសជុលការខូចខាត ដែលបណ្តាលមកពីដំណើរទៅប្រទេសម៉ិចស៊ិកនេះ ហើយនិងបញ្ចប់ការធ្វើទូកជាស្ថាពរផង ។

ប្រហែលមួយអាទិត្យក្រោយពីយើងត្រឡប់មកវិញ (ថ្ងៃ ៦ ខែ កុម្ភៈ - ឆ្នាំ ១៩៧៦) ខ្ញុំទូរស័ព្ទទៅ ហិនឌ័ស៊ិន (HENDERSON) ហើយរាយការណ៍ - ប្រាប់គាត់អំពីលក្ខណភាពទាំងប៉ុន្មានដែល ដែលពិត ដែលខ្ញុំដឹង ។ ខ្ញុំប្រាប់គាត់ថា ដែលពិត មានគ្នាប្រហែល ៣០០ នាក់ ចំពាក់អាវុធដោយកាំភ្លើងបាញ់សត្វ កាំភ្លើងខ្លី និងកាំភ្លើងកាលិបធំតូច ។ ពួកនេះមានកាំភ្លើងយ័ន្តប្រវត្តិខ្លះ (ប្រហែល ៦ ឬ ៨ ដើម) ដែលគេទិញកកាន់ពីបូលីស និងទាហានល្បាប់នៅក្នុងរដ្ឋ មីស៊ូរីកាន និង ក្លូរីម៉ា ។ ព្រមជាមួយគ្នានេះ ដោយយោងទៅតាមពាក្យសំដីគាត់ ដែលពិត ចូលរួមវាយលុក ក៏ទទួលការអារក្សនរបស់ប្រហែល ២០ % ។ នេះគឺជាការល្អប្រសើរណាស់ចំពោះយើង ។ បើតាមគាត់ស្មាន ក្នុងរយៈពេលតែប៉ុន្មានឆ្នាំទៀតប៉ុណ្ណោះ គាត់និងអាចដណ្តើមយកដីខ្លះមកឱ្យប្រជាជនវិញបាន ។ ហិនឌ័ស៊ិន ឆ្លើយមកខ្ញុំវិញថា ការពិពណ៌នារបស់ខ្ញុំស្របទៅតាមសេចក្តីរាយការណ៍របស់ ប៊ិល ហើយចាប់តាំងពីថ្ងៃនេះទៅ ខ្ញុំត្រូវទទួលបន្ទុកធ្វើប្រតិបត្តិការសេអ៊ីអានេះ ។ គាត់និយាយថា បើលទៅ ខ្ញុំអាចត្រូវការចង់ប្រើទូកមួយទៀតប៉ុន្តែ គាត់ (ហិនឌ័ស៊ិន) និង ខ្ញុំ អាចពិភាក្សាគ្នាពីរឿងនេះម្តងទៀតក្រោយ

ពេលដែលខ្ញុំបង្ហើយទូករបស់ខ្ញុំរួច ។

ខ្ញុំបង្ហើយទូកនៅខែ មេសា ហើយបើកនាំយកវាមកទុកនៅឡាំងតាញ៉ារ៉ា វិញ ។ នៅខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ខ្ញុំទៅលេងវិស្សមកាលនៅឯក្រុង - ហាងកុត (ខែ ស.វ . អា) ហើយនិងប្រទេសកាណាដា ។ នៅណូវ៉ា ស្កូស្យា (NOVA SCOTIA) ខ្ញុំបានជួបប្រទះនារីម្នាក់ឈ្មោះ ប៉ាមីឡា - (PAMELA) ។ ខ្ញុំរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយនារីនេះនៅថ្ងៃ ១០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ក្នុងរយៈពេលហាំងណាប់ហ៊ឺយ ដែលពីរអាទិត្យក្រោយជួបគ្នា នៅចុងខែ កក្កដា ខ្ញុំត្រឡប់ទៅឡាំងតាញ៉ារ៉ា វិញ ហើយទូរស័ព្ទទៅ ហ៊ិន ដែលនិង ដើម្បីប្រាប់គាត់ថា ខ្ញុំមកដល់វិញ ហើយអាចទទួលបញ្ជាពីគាត់បាន ។ គាត់ប្រាប់ឱ្យខ្ញុំប្រើទូករបស់សេរ៉ាំងជាមួយនៅ យល់ប្រមាណពីរ ទូកនេះធំជាងទូក ខ្ញុំ ផ្ទាល់ ។

នៅពេលនោះ គឺនៅក្នុងខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ខ្ញុំក៏បានស្នើមិត្តចាស់ខ្ញុំម្នាក់ឈ្មោះ ឡែន្ស ម៉ាក់ណាម៉ារ៉ា (LANCE MAC NAMARA) ឱ្យមកធ្វើការជាមួយខ្ញុំ ។ ពីព្រោះ ឡែន្ស ជាជាងម៉ាស៊ីនប្រសប់ធ្វើការ និងចុះទូក - ចង្រ្កានក៏ប្រសើរពេញលេញផង ។ ខ្ញុំស្គាល់វាតាំងពីឆ្នាំ ១៩៧១ ពេលដែល បងវាឈ្មោះ ប្រាយ (BRYCE) ហើយនិងខ្ញុំចាប់ធ្វើទូកមួយម្នាក់ ជិតគ្នានៅឡាំងតាញ៉ារ៉ា ។ នៅពេលនោះ ឡែន្ស ជាប់ដៃរកស្រាវិមានរបស់អ្នកមាន ស្ដុកស្ដម្នាក់ នៅឡាំងតាញ៉ារ៉ា ដែលវាបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេច និងប្តូរមុខរបរ - នេះ ។ ហេតុដូច្នេះ នៅអាទិត្យចុងក្រោយនៃខែសីហា ឡែន្ស និង ខ្ញុំ

00281577

E2/86.6

ក៏ជិះយន្តហោះត្រឡប់ទៅលស់អង់ស៊ែលវិញ ដើម្បីចាប់ផ្តើមជួសជុលទូកសេអ៊ីអា តាមបញ្ជា ហិនរីផលិន កាលពីខែ កក្កដា ។

នៅចុងខែតុលា យើងបានរៀបចំទូករួច ហើយក៏ចាកចេញធ្វើដំណើរ ទៅប្រទេសម៉ិចស៊ិក តាមបញ្ជា ហិនរីផលិន ។ មុនពេលចេញដំណើរពីរថ្ងៃ នៅ ឡូសអង់ស៊ែឡែស (LOS ANGELES) ក្នុងផ្ទះការិយាល័យ ។ ខ្ញុំជួប ហិនរីផលិន ជាលើកដំបូងនៅទីនោះ ។ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំថា របររកស៊ីជាមេសាខា- ក្រៅរបស់គាត់ គឺជាអ្នកធានាទ្រទ្រង់ជីវិត ហើយគាត់មិនចង់ឲ្យខ្ញុំស្គាល់ គាត់ ច្បាស់ពេកទេ ពីព្រោះគាត់មិនចង់ឲ្យគេដឹងថា គាត់ជាប់ទាក់ទងសកម្មភាពសេអ៊ី អា នៅប្រទេសម៉ិចស៊ិក ។ យើងនាំគ្នាពិភាក្សាអំពីភារកិច្ចខ្ញុំនៅ ប្រទេស ម៉ិចស៊ិកជាមួយ រ៉ៃម៉ោន ។ នៅពេលដែលខ្ញុំជួបគាត់ (រ៉ៃម៉ោន) នេះ ខ្ញុំ ត្រូវជំរុញគាត់ឲ្យបំផ្លាញអាភៀនច្រើនថែមទៀត ។ ជាការប្រសើរ- ហើយដែលគាត់បានបំផ្លាញចំការអាភៀនអស់ ៦០ % ។ ប៉ុន្តែយើងចង់ឲ្យបាន ច្រើនជាងនេះទៅទៀត ។ ខ្ញុំត្រូវបញ្ជាក់ប្រាប់ រ៉ៃម៉ោន ថាយើងមិន- អាចផ្តល់រង្វាន់ឲ្យគាត់បានដូចជាចាស់ ។ ហើយដរាបណាគាត់ (រ៉ៃម៉ោន) នៅតែបន្តលួចរាយបំផ្លាញចំការអាភៀនរបស់ពួកម៉ាហ្វីយ៉ា ដរាបនោះយើងក៏ នៅតែជួយគាត់វិញជាប្រាក់ដដែល ។ ក្រោយពីបានជួបពិភាក្សាជាមួយ ហិន រីផលិន រ៉ៃមូត និង ខ្ញុំ ក៏ចាកចេញពី ឡូស អង់ស៊ែឡែស សំដៅមក រក ប្រទេស ម៉ិចស៊ិក ។ នៅថ្ងៃ ៦ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៧៦ យើងចូលដល់ កាបូ- សានលូកា (CABO SAN LUCAS) នៃប្រទេសម៉ិចស៊ិក ដូចពេលមុន ។ ហើយ ក៏បើកទូកបន្តមកអាកាពុលកូ នៅថ្ងៃដដែលនេះ ។ យើងមកដល់ អាកាពុលកូ-

E2/86.6

នៅថ្ងៃ ១៥ ខែវិច្ឆិកា ។

ក្រោយពីបានបំពេញសំបុត្រស្នាមរដ្ឋបាល សំរាប់ថៃ ភាកាពុលក្រុមខ្ញុំទូរស័ព្ទ ទៅ ម៉ៃឃើលដឺ ដើម្បីជួបទាក់ទងជាមួយ ម៉ៃណិន ។ ម៉ៃឃើលដឺ បង្ហាញខ្លួន នៅថ្ងៃបន្ទាប់មក ហើយប្រាប់ខ្ញុំថា វាមិនដឹង ម៉ៃណិន នៅកន្លែងណាទេ ។ ចាំ ៣ ឬ ៤ ថ្ងៃទៀតទើបវារកគាត់ឃើញ ពីព្រោះគាត់ស្នងនៅក្នុងតំបន់ ធម្មតាដែលរបស់គាត់ហើយ ។ គាត់រស់នៅប្រហែល ៧០ ម៉ៃ (1) (70 MILES) ពីខាងជើងក្រុងភាកាពុល ក្នុងខ្ទង់គេរ៉ូ ជិត ១០០ ម៉ៃ (2)(100 MILES) ពីខាងត្បូងកន្លែងទុះទីតាំងចាស់នៅឆ្នាំមុន ។ ដើម្បីគេះមិនស្រួល - ពេក ។

ម៉ៃឃើលដឺ និង ខ្ញុំ ក៏បានទៅជួប ម៉ៃណិន ដែលបានប្រជុំនៅក្នុងខ្ទង់ ភូមិ តូចមួយចម្ងាយ ១០ ម៉ៃ (3)(10 MILES) ពីភូមិជិតបំផុត ។ គ្នាគាត់ស្ទើរ តែទាំងអស់ នៅជាមួយគាត់ ហើយគាត់ប្រាប់ខ្ញុំថា កងទ័ពរដ្ឋាភិបាលយោធាមិចសិក បានចូលទៅទីក្រុង រាគញ្ញាតគាត់ និងក្រុមគាត់ ។ រដ្ឋាភិបាល មិចសិក - បានយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះការរត្នត់វាសនារបស់គាត់ ហើយបានចាប់អា - រម្មណ៍ ថាគាត់ការពារដែលខ្លាំងទៀតផង ។ រដ្ឋទាំងពីរគឺ ហ្វូលម៉ា និងមីរូរ៉ា ការ នៅក្រោយបញ្ជាបសឹក ហើយកងទ័ពឈ្លានពានបានវាយបណ្តេញ ម៉ៃណិន និង

---

(1) ៧០ ម៉ៃ = ១១២ គីឡូម៉ែត្រ ។

(2) ១០០ ម៉ៃ = ១៦០ - ។

(3) ១០ ម៉ៃ = ១៦ គីឡូម៉ែត្រ ។

គ្នាគាត់ចេញអស់ពីនោះ ។ ឆ្នាំនេះគាត់មិនសូវបានទាក់ទងពួកម៉ាហ្វីយ៉ា ទេ ហើយគាត់យកតែមើលទៅគាត់បានកំរៃជាភាគរយប្រហែល ១០% ។ គាត់ម្នាក់ គាត់អាចទាយរឿងក្ខល់ត្រឡប់ទៅទីតាំងចាស់វិញ ហើយគាត់ចង់បង្ហាញ ឱ្យដឹងថាគាត់ធ្វើយ៉ាងម៉េច ពីព្រោះឆ្នាំនេះគាត់នឹងបានការភ្លឹងស្វៃប្រវត្តិ-ជាក្រេមីនដើមពីកងទ័ពសហព័ន្ធ ។ គាត់ក្រុមខ្លួនខាតកម្លាំងខ្លះជាពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែឆ្នាំនេះគាត់ច្បាស់ជាខ្លាំងជាងមុន ដោយបានការភ្លឹងថ្មីៗនេះ ។

ក្រោយពីនោះមកទៀត ហើយសំរេចថានឹងជួបគ្នាជាថ្មី ក្នុងប្រមាណ ៦ ខែ-ទៀតតាមរយៈ ម៉ែហ្វងអ៊ូ ស៊ីវ៉ែយ ។ ខ្ញុំប្រកែក មិនព្រមផ្ដល់ការភ្លឹងឱ្យគាត់ម្ដងទៀត ។ ខ្ញុំបញ្ជាក់ប្រាប់ឱ្យគាត់បន្តកំរៃចំការរអាភេ្ទន ហើយរៀបចំផ្ទាល់គាត់ និងប្រគល់ប៉ាស្ពៀតឱ្យបានល្អជាងនេះទៅទៀត ។ រួចហើយខ្ញុំចាកចេញទៅ អាកាពុលកូ ទៅដើរកំសាន្តនៅ កូស្តាដែលសុល (COSTA DEL-SOL) ខាងជើងអាកាពុលកូ ។ ហើយខ្ញុំក៏ត្រឡប់មក លង់ប្រូងស៊ីក្លវិញ ។

វែងនូន និង ខ្ញុំបាន ~~[illegible]~~ ចេញ មក លង់ប្រូងស៊ីក្លវិញ នៅថ្ងៃ ៣១ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៧៦ ។ ហើយមកដល់ទីនោះនៅថ្ងៃ ១៣ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៧៧ ។ ខ្ញុំទូរស័ព្ទទៅមិត្តម្នាក់របស់ ប៊ិល ឈ្មោះ មីកែល (MICHEAL) ដែលជាអ្នកលក់-គ្រឿងញៀន ។ ខ្ញុំស្គាល់គាត់តាំងពីខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ។ ពេលផ្ទុកកញ្ឆាហើយ ខ្ញុំក៏បើកឡានទៅ ស្វាលីតូ ដែលជាភូមិមួយជិត លង់ប្រូងស៊ីក្ល ។ មួយអាទិត្យក្រោយមក ខ្ញុំទូរស័ព្ទទៅ ពិនដែលន ហើយពន្យល់ប្រាប់គាត់អំពីដំណឹងអាក្រក់ចំពោះ វៀតណាម ។ គាត់ក៏ឯកភាពថា ព្រឹត្តិការណ៍នេះមិនស្រួលមែន ។

សភាពការណ៍នៅពេលយប់ចំពោះ ម៉ែឈិន និង សេអ៊ីអា ផ្លូវនេះបានប្រែប្រួលពេញទីហើយនាំមកនូវគ្រោះថ្នាក់ច្រើនណាស់ ។ ហិនរីផលិន បញ្ជាក់ថែមទៀតថា យើងមិនអាចរកស៊ីដោះស្រាយបានទេ កាលណាគេរឿងនេះលេចឡើង ។ ពីព្រោះព្រឹត្តិការណ៍នេះអាចនាំឲ្យប៉ះពាល់ដល់ការទាក់ទងនយោបាយរវាងប្រ - ទេសម៉ិចស៊ិក និង សហរដ្ឋអាមេរិក ។

បន្ទាប់មកខ្ញុំក៏ប្រាប់ ហិនរីផលិន ថាខ្ញុំមើលទៅ មិនអាចប្រើទូកសេអ៊ីអា របស់គាត់បានទៀតទេ ពីព្រោះទូកនេះមិនអាចទ្រាំទ្រដល់ការធ្វើដំណើរនោះ ហើយទឹកបេះតែចូល ។ នៅថ្ងៃ ៣១ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៧៧ ម៉ៃឡន និង ខ្ញុំ ក៏ត្រឡប់មក សាំងតាក្រូស៊ា វិញ ដើម្បីរៀបចំទូកខ្ញុំផ្ទាល់ ។ នៅថ្ងៃ ៣១ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៧៧ ម៉ៃឡន និង ខ្ញុំ ព្រមទាំងបុរសម្នាក់ទៀតឈ្មោះ ហង់រី ម៉ារិន (HENRY MARIN) បានចេញពីសាំងតាក្រូស៊ា សំដៅឆ្ពោះមកប្រទេសម៉ិចស៊ិក តាមបញ្ជា ហិនរីផលិន ។ ហង់រី ជាមិត្តម្នាក់របស់ខ្ញុំ - និង កាទី ហ្សេឡេ ដែលខ្ញុំស្គាល់តាំងពីឆ្នាំ ១៩៧២ ។ នៅពេលនោះ ហង់រី គ្មានការងារធ្វើ ។ ហង់រី ក៏ដូចនិង ម៉ៃឡន ដែរ ថាមិនបានដឹងច្បាស់អំពីគោលបំណងពិតប្រាកដរបស់ខ្ញុំទៅប្រទេសម៉ិចស៊ិកទេ ។ វាស្មានថាយើងគ្រាន់តែជាអ្នកដើរផ្សងព្រេង នាំពន្ធតែប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចគ្នាមួយផង យើងឈប់សំចតនៅ កាបូ សាំង លូកាស់ (CABO SAN LUCAS) ដើម្បីឲ្យពួករដ្ឋការនៃប្រទេសម៉ិចស៊ិក ត្រួតត្រាឆែកនាវាយើង (នៅថ្ងៃ ២១ ខែមេសា) ហើយបន្តធ្វើដំណើរទៅអាកាពុលកូ នៅថ្ងៃដដែលនេះ ។ យើងទៅដល់អាកាពុលកូ

នៅថ្ងៃ ១ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៧៧ ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់មក ខ្ញុំទូរស័ព្ទទៅ ម៉ែហ្វ-យ៉ង់ជូ ។ គាត់នេះមកជួបខ្ញុំនៅថ្ងៃ ៣ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៧៧ ហើយប្រាប់ខ្ញុំថាម្តងនេះទៀត គាត់ក៏មិនដឹង ម៉ែណើន នៅកន្លែងណាដែរ ។ ដូច កាលពេលមុន ម៉ែហ្វយ៉ង់ជូ ចំណាយពេលអស់ជិតមួយអាទិត្យ ទើបរក ម៉ែណើន ឃើញ ។ គាត់ធ្វើឱ្យខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍ម្តងទៀត ដោយគាត់ប្រាប់ខ្ញុំថា ម៉ែណើននៅក្នុងរដ្ឋ-អ៊ូហាកា(OAXACA) ប្រហែល ២៨០ ឬ ៣០០ ម៉ៃ(*) ខាងត្បូងអាកាពុលកូ ម៉ែណើន នៅជិតភូមិតូចមួយជាប់ឆ្នេរសមុទ្រឈ្មោះ ពួរ៉េតូ អេស្កុងឌីដូ(PUERTO ESCONDIDO) ។ ដំណើរនេះអាក្រក់ណាស់ ។ ម៉ែហ្វយ៉ង់ជូ និង ខ្ញុំ ក៏ទៅជួប ម៉ែណើន ដើម្បីរកមើល ពីមូលហេតុអ្វីបានជា គាត់ផ្លាស់មកខាងត្បូងឆ្ងាយដល់កន្លែងនេះម្លេះ ។ ម៉ែណើន ក៏ប្រាប់ខ្ញុំថា មកពីកងទ័ពលេចពីទួលដេញ គាត់ពីខាងឆ្ងាយ រហូតមកដល់ខាងត្បូងនេះ ។ គាត់និយាយពេលនោះពួកប៉ូលីសម៉ិកស៊ិកទេ ។ ឥឡូវគាត់សង្ស័យនៅឆ្ងាយពីរតប្រហែល ២៥០ ម៉ាក ។ ខ្ញុំសួរគាត់ថា តើគាត់អាចត្រឡប់ទៅរដ្ឋ មិចូអាកាន់ វិញបានទេ ។ គាត់ប្រាប់ថា គាត់អាចត្រឡប់ទៅរដ្ឋនេះវិញបាន ប៉ុន្តែបញ្ហានេះមានមានពេលយូរបន្តិច ។ ខ្ញុំត្រឡប់ទៅអាកាពុលកូ វិញ ។ នៅអាកាពុលកូ ខ្ញុំទូរស័ព្ទទៅ ហ៊ិនដឺសិន ហើយពត៌មានប្រាប់គាត់អំពីលក្ខណភាពរបស់ ម៉ែណើន ។ ខ្ញុំប្រាប់ ហ៊ិនដឺសិន ថា បើលទៅ ម៉ែណើន មិនអាចត្រឡប់ទៅរដ្ឋ មិចូអាកាន់ វិញទេ ចឹរិត ម៉ែត គាត់អះអាងថាអាចទៅបាន ។ ហ៊ិនដឺសិន ក៏ឯកភាពជាមួយខ្ញុំ ហើយនិយាយថា លទ្ធភាពការដើរហោះហើរនេះនាំគ្រោះថ្នាក់ច្រើនមកដល់ហើយ ។

(*)- 300 ម៉ៃ = 480 គីឡូម៉ែត ។

00281582

E2/86.6

ដូច្នេះហើយដំណើរខ្ញុំនេះ ជាដំណើរចុងក្រោយបង្អស់មកប្រទេស ម៉ិចស៊ិក ។ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំឱ្យព្រះក្ដោងទៅហាវ៉ៃវិញ ហើយមិនចាំបាច់ត្រូវប្រាប់ទៅសង់ហ្វ្រង់ស៊ីស្កូទេ ។ ដោយហេតុនេះ ខ្ញុំក៏ត្រូវប្រាប់ទៅផ្លូវ វ៉ៃហាន់ ដើម្បីបញ្ចប់ការទាក់ទងនៅខាងយើងទាំងពីរ ។ ការចរចាជាចុងក្រោយនេះមានលក្ខណៈពិតតឹងតែង ។ ប៉ុន្តែយើងបញ្ចប់វាបាន ។ ហង់រី វ៉េទ្រូន និង ខ្ញុំ ក៏ចេញដំណើរទៅហា-វ៉ៃ នៅអាទិត្យទី១ ខែ១ខែមិថុនា ។ ហើយមកដល់កោះនេះនៅថ្ងៃទី១៦ខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៩៧៩ ។ មួយអាទិត្យក្រោយមក ហង់រី ក៏ត្រូវប្រាប់ទៅទ្វីបអាមេរិកវិញ ។ ខ្ញុំទូរស័ព្ទទៅ ពិនដែលិន នៅថ្ងៃ ១.. ខែ កក្កដា (មួយអាទិត្យក្រោយពេលដែលយើងមកដល់) ហើយគាត់ក៏ស្នើឱ្យខ្ញុំទៅជួបគាត់នៅ ហូណូលូលូ (HONOLULU) នៅថ្ងៃ .. ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩.. ។ ខ្ញុំជិះយន្ត-ហោះចេញពីកន្លែងចតទូកខ្ញុំនៅកោះ ម៉ៅអ៊ី (MAUI) ទៅហូណូលូលូ ហើយជួបគាត់នៅវាលយន្តហោះ ហូណូលូលូ នោះ ។ យើងពិភាក្សាអំពីការបញ្ចប់ភារកិច្ចរបស់ខ្ញុំនៅប្រទេសម៉ិចស៊ិក និងពីការរកាប់ឱ្យភារកិច្ចថ្មីទេ ត្រូវរាប់ខ្ញុំ ។ ពិនដែលិន ហៅជាកាលខ្ញុំ (ជីមក្លាក) មានលក្ខណៈល្អៗជាងមុនចំពោះការរើសខ្ញុំ ពីព្រោះសព្វថ្ងៃនេះ ចំណុចខ្សោយបំផុតរបស់យើងការយឺត និងការប្រែប្រួលខ្លាំងបំផុតក្នុងលក្ខណៈកស្ដិតនៅក្នុងរបស់គេ ។ ភារកិច្ចរបស់ខ្ញុំមិនជាពិបាកទេ ។

ជាមួយនឹងការសរសេរ ជារបាយការណ៍ ខ្ញុំស្នើឱ្យខ្ញុំរើកបន្ទូលប្រជុំពិសេសប្រទេសកម្ពុជា ហើយផង : -

00281583

E2/86.6

- កញ្ចុំគេសរស្ត្រី ។ ពិនិត្យមើលទ្រង់ទ្រាយ រាងដុំវិញថា ។ តើវាលាបពណ៌អ្វីខ្លះ ? តើវាធំប៉ុណ្ណា ? មានរស្មៀនយ៉ាងដូចម្តេច ? តើវានៅផ្តុំជាក្រុម(២ ឬ ៣ ឬច្រើនជាងនេះ) ? តើវាមានខោកញ្ចក់ ឬទេ ? មានរោមបំផ្លិតផ្កា ឬទេ ?

- កញ្ចុំបម្រាំង ។ ពិនិត្យមើលតើវាខុសប្លែកយ៉ាងដូចម្តេចពីកញ្ចុំគេសរ - ស្ត្រី ។ ពិនិត្យឱ្យដឹងលម្អិតថា ចំនួនបណ្តាល ប្រដាប់អាវុធ ទ្រង់ទ្រាយ លក្ខណៈទ្រនាប់ ។ ធ្វើរបៀបឱ្យគេភាពងាយស្រួលនិងស្គាល់ក - កញ្ចុំទាំងអស់គ្នា ។

- ពោះ ។ ពោះជាផ្នែកដែលមានទ្រង់ទ្រាយមិនដូចគ្នា កាលណាគេមើលទៅថា ពីកណ្តាលទៅ(ពីព្រោះលោះខ្លះការមើលមានរូបផ្តើមពីលើកញ្ចុំពោះ តែទៅមិនទាន់មានរូបដែលផុតពីកញ្ចុំ) ។ ពោះខ្លះដែលមានពណ៌ ឬមានទ្រង់ទ្រាយ មានលក្ខណៈពិសេស(ដូចជាផ្កាដូង - ស្លា ដើមពោធិ៍ ឬផ្លែឈើច្រើនទៀត) ។

- សំបកវិទ្យាឬផ្កាលក្ខណៈ ភាសាវត្ថុ ឬ ចង្កោម(ដែលគេភាពចុកដូច - ជាចង្កោមគាល់ ឬដាវរបស់ក្រុងកំពង់ចាម) ។

ប្រតិបត្តិការនេះនៅយ៉ាងហោចណាស់ ពីព្រោះកម្លាំងជាប្រទេសយើងដ៏ល្អពិតៗដែលគ្នាងពូកែ ដើម្បីប្រទេសនេះយកដូចជាពន្លឺការសុភាពខ្លួនមិនទទួលពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ ។

មិនដែលមិន គឺពន្យល់ប្រាប់ខ្លួនជាលោកវណ្ណការមើលក្រុមរបស់ម្ចាស់ ចំពោះ

00281584

E2/86.6

ការរីកដាលនៃលទ្ធិកុម្មុយនីស្តទៅអាស៊ីអគ្នេយ៍ បើតាមការព្រួយបារម្ភនេះមានតាំងពីមុនសង្គ្រាមរបស់ខ្លួនទៅប្រទេស យួន ទៅទៀត ។ នេះ លោករដ្ឋការម-រិក យល់ឃើញថា បើកម្ពុជាមានកម្លាំងប្រឆាំងគ្រាន់ កម្ពុជានឹងរារាំងខ្លាំងលុក ចូលឬបង្កសង្គ្រាមដល់ប្រទេសថៃ ទើបនឹងប្រទេសនេះធ្លាក់ខ្លួនទៅក្នុងលទ្ធិកុម្មុយនីស្ត ។ ទេក្រោយពីប្រទេសថៃមក ម៉ាឡេស៊ី ភាពងាយស្រួលនឹងក្លាយទៅជាប្រទេសកុម្មុយនីស្ត ។ បើព្រឹត្តិការណ៍នេះភាពនាំទៅប្រទេសធ្លាក់ម៉ាងដល់ហ្វីលីពីន ។

ហ្វីលីពីននេះជាកំពង់ផែទឹកជំរៅក្នុងលោកលោក ហើយជាកន្លែងជាទីតាំង (ក្នុងចំណោមកន្លែងដទៃទៀត) ចំពោះពួកមូលធននិយម ។ លោករដ្ឋការអាមេរិកចង់ជាប់នៅ ឬក៏ហ្វីលីពីនធ្លាក់ទៅក្នុងលទ្ធិកុម្មុយនីស្តទេ ។

បណ្ដាសម្ព័ន្ធមិត្តមូលធននិយម លោកលោក នៅឆ្ងាយពីវៀតណាមក្រៅតំបន់ ដែលចេញពីជប៉ុន ទៅភូមិខាងត្បូង ហុងកុង ម៉ាឡេ ហ្វីលីពីន អូស្ត្រាលី និង ញូវ ហ្សេឡង់ (NEW ZEALAND) ។ ការរីកលូតលាស់នៃទ្រឹស្ដី (ការវិភាគសេដ្ឋកិច្ច) ទើបមានទៀតនៅកន្លែងនេះជាងទៅទៀត ។ ដូច្នេះត្រូវតែធ្វើដូចម្ដេចកុំឲ្យពួកកុម្មុយនីស្តបង្ក្រាបការរីកលូតលាស់ នេះបាន ។

ប្រទេសជាគន្លឹះដែលត្រូវតាមដានមើលទៅអាស៊ីអគ្នេយ៍ គឺកម្ពុជា ដែលជាប្រទេសកុម្មុយនីស្តមានជាតិជាងគេ ។ ប្រទេសយួន មានខ្លាំងទៅហើយ ព្រួតយកពាក់កណ្ដាលឡាវ ក៏ដូចគ្នានេះដែរ ។

ប្រទេសជាគន្លឹះដែលត្រូវជួយ គឺប្រទេសថៃ ។ បើតាមប្រទេសនេះ-

ទីក្រុងញូវយ៉កជាកន្លែងមូលធននិយមមួយខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែនៅតាមទីក្រុងភ្នំជនបទពួក កម្មករនិងជាប់មានគេតិចទៀង ហើយពួកគេនេះហាក់ដូចជាពង្រីកកម្លាំងខ្លួនទៀង - យ៉ាងខ្លាំង ។

ពិនឌែលតិន ចង់ឱ្យខ្ញុំចេញដំណើរតាមទូកទៅសិង្ហបុរី កាត់តាមកោះកាម (GUAM) យ៉ាងហោចណាស់បំផុត ។ ប៉ុន្តែបាតុភាពកាលអនុវត្តៈនិងធ្វើដំណើរនេះពុំទាន់ដែលក្នុងខែធ្នូ ឬ មករា ។ ដូច្នេះខ្ញុំនៅបារំពេលខ្លះដើម្បីរៀបចំទូក ហើយប្រុងប្រៀបរៀបចំទូក ដើរបាប់ដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយនេះ ។ គាត់ (ពិនឌែលតិន) ប្រាប់ខ្ញុំថា ដើរការជួបគ្នាជាថ្មី ដើម្បីពិភាក្សានិយាយលម្អិតពីដំណើរ នេះ មុននិងខ្ញុំចេញទៅ ។ គាត់បាននិយាយមកខ្ញុំជាមុនថា គេអាចត្រូវការប្រើខ្ញុំនៅបើកបរទូកមួយទៀត ក្នុងមួយខែៈយ៉ាងតិច ។ រួចហើយក៏លាគ្នា ។

នៅពាក់កណ្តាលខែ៩ កញ្ញា ខ្ញុំបានទទួលសំបុត្រមួយពី ពិនឌែលតិន ប្រាប់ឱ្យខ្ញុំចេញដំណើរនៅក្នុងពេលឆាប់ៗនេះទៅប្រទេស អេស្ប៉ាញ (ASPAIN) ដើម្បីទៅជួយរៀបចំទូករបស់ភ្នាក់ងារសេអ៊ីអានៅទីនោះទៀត ។ នៅថ្ងៃ ២៣ ខែ៩ កញ្ញា ឆ្នាំ [illegible] ខ្ញុំក៏ជិះយន្តហោះទៅប្រទេស អេស្ប៉ាញ (ASPAIN) ហើយបានជួបទាក់ទងជាមួយ មីកែល ហេនដុន (MICHEAL HERNDON) ដែលបានយកចាំខ្ញុំនៅទីលានយន្តហោះ ។

យើងនាំគ្នាទៅមើលទូកនោះ ។ ក្នុងខណៈពេលមិនដល់មួយអាទិត្យផងនោះ ក៏បានរៀបចំទូកនោះនិងត្រៀមបាន រួចហើយចេញពីអេស្ប៉ាញទៅនៅពាក់កណ្តាលខែកញ្ញា ជាមួយ ហេនដុន ទៅប្រទេសម៉ារ៉ុក (MAROCCO) ។ ហេនដុន ជា

ភ្នាក់ងារសេអ៊ីអា មួយរូបទៀត ។ វាធ្លាប់បានពឹងពាក់ឧត្តមសេនីយ៍ ម៉ារុកាង - ម្នាក់ និងសមាជិកនៃរដ្ឋសភា (ឬរដ្ឋាភិបាល) ម្នាក់ ព្រមទាំងភ្នាក់ងារ ប៉ូលីសប្រហែល ៣០ នាក់ទៀតឱ្យជួយវា ។ វាបញ្ជាក់ថា នេះជាការល្អប្រសើរណាស់ ។ ដូច្នេះហើយបានជាវា (ឬសេអ៊ីអា) មានសិទ្ធិពេលខ្លះទៅលើអ្នកទាំងនោះ ។ រួចទើបយើងបើកបរទូកចេញពីកន្លែងនោះមករដ្ឋម៉ែន - (MAINE) នៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក ។ យើងមកដល់រដ្ឋម៉ែន នៅចុងខែ - តុលា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ។

នៅទីនោះ ហេនដុន ទទួលរ៉ាប់រងខាងឯកសារពន្ធ ។ ឯខ្ញុំវិញ ត្រូវទទួលបន្ទុកខាងទូក ។ ខ្ញុំក៏យកទូកទៅចតនៅ ប៊ូសបេយ (BOOTH BAY) ក្នុងរដ្ឋម៉ែន ។ រួចហើយទើបខ្ញុំជិះយន្តហោះទៅ ហូណូលូលូ ទៅម៉ៅអ៊ី (MA-UI)កន្លែងសំចតទូកខ្ញុំ ។

នៅខែ ធ្នូ (ឆ្នាំ ១៩៧៦)ទៀត និង ខ្ញុំនាំទូកទៅ ហូណូលូលូវិញ និងរៀបចំទាំងសំរាប់ដំណើរទៅសិង្ហបុរី ។ ខ្ញុំឆ្លៀតឱកាសនោះជួប ពិនវីលសិន នៅហូណូលូលូ នៅថ្ងៃ ២០ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៧៦ ដើម្បីពិភាក្សានិងពន្យល់លម្អិតពីផែនការធ្វើដំណើររបស់ខ្ញុំ ។

យើងពិភាក្សាគ្នាអំពីមនុស្សដែលខ្ញុំត្រូវជួបតាមផ្លូវ ហើយដែលខ្ញុំអាចពឹង - ពាក់បាន ។ គេបានប្រាប់ឈ្មោះ ហ្វីលីប (PHILLIPS)ជាមេក្រុម និងចាំខ្ញុំនៅកោះក្វាម (GUAM) ។ នៅម៉ានីល គេបានទាក់ទងប្រាប់ស្ថានទូតអាមេរិកថាខ្ញុំអាចឈប់នៅទីនោះ ថ្វីត្បិតតែខ្ញុំគ្មានផែនការអ្វីសោះដើម្បីឈប់ -

នៅម៉ាឌីល ។ នៅលិង្គបូរី អ្នកចាំខ្ញុំឈ្មោះ ដានីញ៉ែល (DANIELS) ។ ព្រមជាមួយនេះខ្ញុំត្រូវជួបជនម្នាក់ឈ្មោះ អូទិស ម៉ាកក្រាល (OTIS MAC GR-ATH) ដែលហៅឈ្មោះថា អូទី (OTIE) ។ គាត់នេះ (អូទី) ជាមនុស្សដែលខ្ញុំត្រូវទាក់ទងនៅពេលក្រោយ ។ ហេតុដែលមិន បញ្ជាក់ប្រាប់ខ្ញុំថា - ដានីញ៉ែល មានសមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់ទាំងអស់ អាចជួយផែនការខ្ញុំ ហើយគាត់ (ដានីញ៉ែល) អាចផ្តល់ព័ត៌មានសម្ងាត់ជូនខ្ញុំ ចំពោះកិច្ចប្រតិបត្តិការនៅកម្ពុ-ជា ។

នៅថ្ងៃ ៧ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៦៨ អូទី មកជួបខ្ញុំនៅសៀហ្គូ(*) ។ ហើយពិភាក្សាគ្នាអំពីទំនាក់ទំនង ហើយ អូទី និយាយថា គាត់ចាប់ការឃើញថាពួកកុម្មុយនីស-ដែលហាក់ដូចជារីកខ្លាំងណាស់ ពេលចុងក្រោយបង្អស់ដែលគាត់នៅទីនោះ ។ បើនិងជាពួកគេនេះនៅកន្លែងដដែល ហើយទៅគាត់ប្រើអោយត្រូវទៅប្រទេសលាវហើយ ។ គាត់ជឿថាគាត់ឆ្លាតភាពការដើម្បីយោបល់នៅប្រទេសលាវ អត្ថប្រយោជន៍គាត់ត្រួតពិនិត្យការនៅទីនោះ ។ គាត់និយាយប្រាប់ខ្ញុំថែមទៀតអំពីមេទ័ពវៀតមួយរូប ដែលមានអំណាចខ្លាំងពូកែ មានមនុស្សប្រហែលជាង - ១០០០០ នាក់ ។ ពួកគេនេះជាអ្នកការពារ និងធ្វើការពារចំពោះពួកក៏ដែរ ។ អូទី បញ្ជាក់ថា ពួកគេនេះ នៅរ៉ែកខាងលិចប្រទេសវៀត ។ ខ្ញុំត្រូវជួបគាត់ (អូទី) ទៀតនៅលិង្គបូរី ។ នៅទីនោះគាត់និងបញ្ជាក់ប្រាប់ខ្ញុំនៅលើ

(*) - ជួបនៅឃ្លាំង ។

00281588

E2/86.6

ដែនទី ម្តំណារដែលខ្ញុំត្រូវនាំទូកទៅជួបគាត់ នៅក្នុងដែន ប៉ាតាយ៉ា(PATAYA) នៃប្រទេសថៃ ។

នៅថ្ងៃ ២៥ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៧៨ ទៀន និង ខ្ញុំ ពិបាកចេញពី ញូយ៉េណូ ល់ដោយកងកោះកាម (GUAM) ។ ២៨ ថ្ងៃក្រោយមកយើងមកដល់ កោះកាម ហើយខ្ញុំក៏ទៅជួប ហ្វីលីព ដែលជាភ្នាក់ងារសេអ៊ីអា មួយដែរ ។គាត់ នេះនាំយើងទៅទទួលចិញ្ចឹមស្បៀង និងប្រេងឥន្ធនៈ ។ រួចហើយគាត់ក៏ពិភាក្សាជាមួយខ្ញុំ អំពីគ្រោងការបំពោះកម្ពុជា ។ គាត់ដឹងថាខ្ញុំត្រូវទៅថតរូប កន្លែងផុតអ្នកនៅកម្ពុជា ។ ដូច្នេះហើយយើងក៏នាំគ្នាជជែកអំពីបច្ចេកទេស ថតរូប ហើយគួរពិសោធន៍ថតកន្លែង ទូក ខ្លះនៅទីនោះ (នៅកោះកាម)។ហើយ ចំពោះភារកិច្ចខ្ញុំនៅកម្ពុជា ហ្វីលីព ប្រាប់ខ្ញុំថា ត្រូវតែថតរូបឱ្យល្អ និងច្បាស់ ។ រួចគាត់ឱ្យពត៌មានមកខ្ញុំខ្លះបំពោះព្រឹត្តិការណ៍នៅកោះកាម ។ ប្រជាជន នៃកោះកាមមានឆន្ទៈចង់ដេញពួកអាមេរិកាំងចេញ ហើយនិងផ្តើមឯករាជ្យ ។ បញ្ហានេះ បំពោះគោលបំណងនេះនៅខាងមុខទៀត ប៉ុន្តែ កំពុងតែចាប់ផ្តើមខ្លាំងឡើងៗ ។ ចំពោះលោកអាមេរិក កោះកាមជាមូលដ្ឋានយន្តហោះ ប.៥២ (B- 52) នៅមហាសមុទ្រប៉ាស៊ីហ្វិក ហើយនិងមូលដ្ឋាន នាវាមុជទឹកនៅភាគប៉ាស៊ីហ្វិកខាងលិច ។ ដូច្នេះលោកអាមេរិកមិនចង់ចេញពី កោះនេះទេ ។ ប៉ុន្តែត្រូវតែរកមធ្យោបាយណាងបន្តបង្កើនផ្តល់សុភមង្គល ឱ្យ ប្រជាជនកោះនេះ ។

យើងចេញដំណើរពីកោះកាម ហើយទៅដល់សិង្ហបុរីនៅថ្ងៃ ២១ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៩៧៨ ដោយឆ្លងកាត់តាមផ្លូវកោះ ។ ពីរថ្ងៃក្រោយមកខ្ញុំជួប

ដានីយ៉ែល ជាភ្នាក់ងារសេអ៊ីអា នៅសណ្ឋាគារ រ៉ាហ្វ៊ិល (RAFFLES HOTEL) ។ ជាដំបូង ការពិភាក្សារវាងយើងទាំងពីរ មានលក្ខណៈងាយស្រួល ។ គាត់ចង់ដឹងអំពីខ្ញុំក្នុងការរៀបចំទូកសំរាប់ដាក់កញ្ឆារត់ពន្ធ និងសំរាប់ធ្វើដំណើរត្រឡប់មកលក់តាមផ្សារអាមេរិកវិញ។ ការងារនេះជាការងារងាយស្រួលចំពោះគាត់ ពីព្រោះគាត់ជាភ្នាក់ងារដែលក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនាវាប្រាប់ ដូច្នេះហើយគាត់មានពិសោធន៍ច្រើនខាងទូកក្ដោងនេះ ។ គាត់ក្រានឱ្យសំបុត្ររបស់ ហិនឌែសិន មួយដែលផ្ញើមកខ្ញុំ ។ សំបុត្រនេះបញ្ជាក់ឱ្យគាត់ - (ដានីយ៉ែល) ទទួលរ៉ាប់រងចំពោះខ្លួនខ្ញុំ (ជឹម) និងបញ្ជាក់អំពីបេសកកម្មខ្ញុំនៅកម្ពុជាចំពោះប្រតិបត្តិការនេះខ្ញុំត្រូវទុក ដានីយ៉ែល ជាមេដឹកនាំរបស់ខ្ញុំ ។ ក្នុងសំបុត្រនេះហិនឌែសិន ប្រាប់ខ្ញុំថែមទៀតថា អូទី និងមកជួបខ្ញុំនៅសិង្ហបុរីដែរ ។ ជាបញ្ចប់គាត់ - (ហិនឌែសិន) ប្រាប់ខ្ញុំចំពោះបេសកកម្មនៅដែនសមុទ្រកម្ពុជាត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នជាទីបំផុត។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់មក ដានីយ៉ែល និង ខ្ញុំនាំគ្នាពិភាក្សាអំពីបេសកកម្មខ្ញុំនៅកម្ពុជា។ នៅពេលដែលខ្ញុំយកផែនទីដែនឆ្លងសមុទ្រថៃមួយមកឱ្យគាត់មើល គាត់ក៏ចង្អុលបញ្ជាក់ប្រាប់ - កន្លែងដែលខ្ញុំត្រូវទៅបំពេញភារកិច្ច ។ ដានីយ៉ែល មិនចង់ឱ្យខ្ញុំទៅជិតឆ្នេរសមុទ្រកម្ពុជាប៉ែកខាងជើងទេ ។ ជាសំខាន់ខ្ញុំត្រូវថតភាគកណ្ដាល និងប៉ែកខាងត្បូង ។

ដានីយ៉ែល ប្រាប់ខ្ញុំថាកម្ពុជាអាចប្រើកូនទូកនេសាទ ដើម្បីប្រគល់កងនាវាសំរាប់ដឹកជញ្ជូនកងទ័ពមកប្រទេសថៃ ។ ខ្ញុំត្រូវថតកប៉ាល់នេសាទត្រី និងកប៉ាល់ចម្បាំង កត់សំគាល់ល្បឿនថា ពិនិត្យមើលតើវាលាបពណ៌យ៉ាងម៉េច.? ធ្វើពីអ្វី.? (ឈើ ដែក ស៊ីម៉ង់ ។ល។) តើមានការពាក់ហ៊ុំហ៊ីន (សមយុទ្ធ) ឬទេ.? ពាក់ម្ដងៗ ៣ ទូក ឬច្រើនជាងហ្នឹង.? តើវាមានដែកអាកាសវិទ្យុ (អង់តែនវិទ្យុ) ឬទេ.? ខ្ញុំត្រូវថតនិងសង្កេតមើលអ្វីៗដែលក - នៅលើប្រោង ដូចជាប៉មវិទ្យុ ចានរ៉ាដា (RADAR) ឬកោះ ផ្ទាំងថ្មនិងអាគារបច្ចែក ដែលគេអាចយកទៅធ្វើជាចំណុចសំគាល់បាន ។ បើសិនជាខ្ញុំឃើញយន្តហោះណាក៏ដោយ ខ្ញុំក៏ត្រូវតែថតរូបវាដែរ ។

ផានិទីកៀល ប្រាប់ខ្ញុំថា សហរដ្ឋអាមេរិក បានបាត់បង់ឧបករណ៍ឈ្លោះអស់ ហើយនៅអាស៊ីអាគ្នេយ៍ និងភាគប៉ាស៊ីហ្វិកខាងលិច ថ្វីត្បិតតែខ្លួនមានមហិច្ឆិតា ចង់ទប់ទល់មិនឲ្យសូវៀតកុម្មុយនីសរីកដាលឡើងនៅទីនោះក៏ដោយ ។ គ្រាន់តែនៅក្នុងឆ្នាំនេះ ម៉ានិល (រដ្ឋាភិបាលហ្វីលីពីន)) បានទាមទារឲ្យសហរដ្ឋអាមេរិក ពីរលានដុល្លាររួចទៅហើយចំពោះការបន្តប្រើមូលដ្ឋានសឹកអាមេរិកនៅជិតក្រុងម៉ានិល (គឺជាឈ្មោះ ស៊ូប៊ិក បេ) ។ ដែលនេះជាមូលដ្ឋានទ័ពកង នាវាចម្បាំងធំបំផុតរបស់សហរដ្ឋអាមេរិកនៅភាគប៉ាស៊ីហ្វិកខាងលិច ។ រដ្ឋាភិបាលហ្វីលីពីន នៅតែអះអាងថា ខ្លួនមិនចាំបាច់ឲ្យសហរដ្ឋអាមេរិកការពារខ្លួនទៅ – ទៀតទេ ហើយសុខចិត្តទទួលជំនួយហិរញ្ញវត្ថុវិញ ។ នេះបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថា សហរដ្ឋអាមេរិក បាត់បង់សិទ្ធិអំណាចខ្លួនអស់ ។ ហើយរដ្ឋាភិបាលហ្វីលីពីន ច្បាស់ជាឈ្លៀតឱកាសនេះដើម្បីទាមទារ ទារប្រាក់ការ ។ ហើយទៅសហរដ្ឋអាមេរិកមិនបោះបង់ចោលមូលដ្ឋាន ស៊ូប៊ិក បេទេ (SUBIC BAY) ហើយរដ្ឋាភិបាលហ្វីលីពីន ច្បាស់ជាទាមទារលុយថ្លៃឡើងៗ ពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ បន្ថែមទៀតសហរដ្ឋអាមេរិកមិនចង់លូកដៃចូលច្បាំងក្នុងសង្គ្រាមណាមួយទេ នៅអាស៊ីអាគ្នេយ៍ ហើយមិនជាគេមិនឲ្យធ្វើអន្តរាគមន៍ដោយផ្ទាល់ទៀតទេ ។ ប៉ុន្តែខ្លួននៅតែតាមដានប្រើប្រាស់ទីឲ្យដឹងច្បាស់ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់ ដើម្បីធ្វើអន្តរា – គមន៍ពេលការណ៍ណាមួយឡើយ ។

មួយរាត្រីក្រោយពីយើងទៅដល់សិង្ហបុរី ផានិទីកៀល ក៏បានប្រាប់ខ្ញុំថា កងនាវាចម្បាំងអាមេរិកាំងបានទៅធ្វើទស្សនកិច្ចនៅទីនេះ ញឹកញាប់ ក្នុងប្រទេសនេះ ។ ចំពោះរឿងកម្ម ដើម្បីបង្ហាញនូវឥទ្ធិពលរបស់ខ្លួននេះ លោ

ទ័ពអាមេរិកបានបញ្ជូននាវាផ្ទុកយន្តហោះមួយ (AIRCRAFT CARRIER) នាវាពិឃាតមួយ (DESTROYER និងនាវាការពារមួយ (DESTROYER ESCORT មកធ្វើទស្សនកិច្ច ។ ក្បាលទាំងអស់នេះមានកងទ័ព ៧៥០០នាក់ ។ គេបញ្ជូននាវាទាំងអស់នោះមកដើម្បីបញ្ជាក់ប្រាប់ថៃថា សហរដ្ឋអាមេរិកជាមិត្តស្និទ្ធស្នាល ហើយអាចផ្តល់ជំនួយទៅពេលចាំបាច់ ។ បើសិនជាមានសង្គ្រាមរវាងថៃនិងកម្ពុជា ឬមានសង្គ្រាមផ្ទៃក្នុងជាមួយពួកកុម្មុយនីសថៃ សហរដ្ឋអាមេរិកអាចផ្តល់ ជំនួយជាសម្ភារៈដល់រដ្ឋាភិបាលថៃដូចតទៅ = អាវុធ យន្តហោះ រថយន្ត រថក្រោះ ។ល។ ព្រមជាមួយនេះគេនឹងបញ្ជូនទីប្រឹក្សា ដើម្បីបង្ហាត់បង្រៀនកងទ័ពថៃឲ្យចេះប្រើសម្ភារៈរបស់គេផង ។ សហរដ្ឋអាមេរិកត្រៀមខ្លួនស្រេច ដើម្បីផ្តល់ជំនួយនេះ ប៉ុន្តែត្រូវតែចាំឲ្យរដ្ឋាភិបាលថៃស្នើសុំជាមុនសិន ។

អង្គការ សេអាតូ មានភ្នាក់ងារពាសពេញភាគអាស៊ី ដើម្បីតាមដានព្រឹត្តិការណ៍នយោបាយនៅភូមិភាគនោះ ។ ទុកជាខ្ញុំត្រូវតែចាប់បានគេដោយ ក៏គង់តែនៅមានភ្នាក់ងារ សេអាតូ ឯទៀតពុមកបំពេញភារកិច្ចដែរ ។ សេ អ៊ីអា ត្រូវតែដឹងគ្រប់ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់ ហើយដឹងឲ្យបានច្បាស់ ដើម្បីជៀសវាងកុំឲ្យសហរដ្ឋអាមេរិកបាន ~~...~~ បរាជ័យ មួយថ្មីទៀត ។

ជានិច្ចកាល រឿយៗជាក់ជាកងនាវាចម្បាំងអាមេរិកាំង ដែលកំពុងតែ ធ្វើទស្សនកិច្ចនៅប៉ាតាយ៉ា ធានាដល់សន្តិសុខខ្ញុំណាស់ ។ នាវាចម្បាំងកម្ពុជាច្បាស់ជាមិនហ៊ានចេញឆ្ងាយពីច្រាំងទេ ។ ដូច្នេះខ្ញុំអាចចូលជិតដែនសមុទ្រកម្ពុជាបានយ៉ាងស្រួល ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវប្រយ័ត្នបន្តិច ។

អូទី មកជួបខ្ញុំនៅអាទិត្យទីមួយនៃខែមេសា ។ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំថា កុម្មុយនីស-

កាន់តែរីកដុះដាលខ្លាំងឡើងៗ ពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ នៅត្រើយម្ខាង ជាពិសេស នៅខ្ពង់ឈៀងអ៊ីម ។

គាត់ពន្យល់ប្រាប់ខ្ញុំថែមទៀតថា នៅតាមព្រំដែនកម្ពុជា - ថៃ ការប៉ះទង្គិចគ្នាកើតមានឡើងជាបន្តបន្ទាប់ ។ ប្រទេសទាំងពីរគ្មានការទាក់ទងអ្វីទាំងអស់នឹងគ្នាទេ ។ រដ្ឋាភិបាលថៃមានការព្រួយបារម្ភខ្លាំង ដែលក្រុងលោកម្ពុជាផ្តល់ជំនួយ ជាលុយ ឬអាវុធដល់កុម្មុយនីស្តថៃ ។ ម្យ៉ាងទៀតថៃភ័យ ខ្លាចក្រុងលោកម្ពុជាចូលទៅឈ្លានពានថៃ បើសិនជាខ្លួនមានសង្គ្រាមផ្ទៃក្នុង ។

ភូមិ រៀបរាប់ថា កម្ពុជា នឹង ថៃ ច្បាស់ជានឹងច្បាំងគ្នា ។ ប្រសិនបើព្រឹត្តិការណ៍នេះកើតឡើង ។ ថៃនឹងស្នើសហរដ្ឋអាមេរិកឲ្យផ្តល់ជំនួយយោធា ហើយបើសិនជាហេតុការណ៍នេះផ្ទុះជាបន្ទាន់មែនទែន ថៃនឹងស្នើឲ្យសហរដ្ឋអាមេរិកធ្វើអន្តរាគមន៍ផ្ទាល់ ។ តាមមតិគាត់ (ភូមិ) សហរដ្ឋអាមេរិក គួរតែជួយថៃ ។

គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំទៀតថា គាត់បានឲ្យមនុស្សគាត់ឈ្មោះ សម ឆយ ទៅទិញគ្រឿងញៀននៅប្រទេសឡាវ ។ បន្ទាប់មក គាត់បង្ហាញប្រាប់ខ្ញុំនូវផែនទីដែលខ្ញុំត្រូវទៅជួបគាត់ឯ ព្រំតាប៉ោ ។ ហើយយើងក៏បានរៀបចំផែនការជួបគ្នានៅថ្ងៃ ១៨ មេសា នៅប្រទេសថៃ ។

នៅពេលដែលខ្ញុំជួប ជាមួយញ៉ុល ជាទីចុងក្រោយ យើងនាំគ្នាជជែក អំពីប្រដាប់ថតឈ្មោះ នីកូណូស៊ីបី(NIKONOS III) ដែលមានកែវថត ៣៥ ម.ម និង ៨០ ម.ម ។ នេះគឺជាប្រដាប់ថតមួយពិសេសដែលអាចថតនៅក្នុងទឹកក៏បាន លើទឹកក៏បាន នៅក្នុងធាតុអាកាសសើមល្អិត យ៉ាងណាក៏ដោយ ហើយដែលងាយស្រួល

E2/86.6

ប្រើនៅលើទូក ។ បើចង់បានរូបថតល្អ ខ្ញុំត្រូវប្រើវានៅពេលរសៀល សម្រាប់ថតរូបកោះដែលមានចម្ងាយតិចជាង ៦ម៉ៃល៍ (6 MILES [1] ។ ចំពោះកោះនិងវត្ថុផ្សេងៗ ខ្ញុំអាចថតឆ្ងាយដល់ ២០ម៉ៃល៍ (20 MILES [2] ។

នៅថ្ងៃ១៣ ខែមេសា ខ្មែរនឹងខ្ញុំចាកចេញពីវិល្លបុរីឆ្ពោះទៅកាន់ឡាំតាយ៉ា ។ ៥ថ្ងៃក្រោយមក យើងមកដល់ទីនោះ គឺនៅថ្ងៃ១៨ ខែ មេសា ពេលព្រលប់ ។ ភូមិ គេនាំទូកនេសាទតូចពីរមកជិតទូកយើង ។ នៅពេលយើងកំពុងផ្ទុកកញ្ចា គាត់ប្រាប់ខ្ញុំថា កងនាវាចម្បាំងអាមេរិកាំងបានចាកចេញពីឡាំតាយ៉ាអស់ហើយ ។ រួចគាត់ប្រាប់ខ្ញុំថា កងទ័ពកម្ពុជាបានបាញ់គ្រាប់ទុំផែក ទៅលើភូមិថៃតូចមួយ ហើយបានកំទេចរថយន្តហ្ស៊ីប (JEEP) អស់មួយគ្រឿង ។ គាត់មិនដឹងមានស្លាប់របួសនរណាទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់ និយាយថាកងទ័ពថៃបាននាំគ្នាទៅកន្លែងនោះហើយ បើលទៅឲ្យប្រាប់ថាមានការប្រយុទ្ធមិនខាន ។ គាត់មិនដឹងថា តើស្ថានភាពផ្ទុះកើតឡើងឬទេ ។ ប៉ុន្តែក្នុងរឿងនេះ ហាក់ដូចជាកម្ពុជាចង់ពិសោធមើលកម្លាំងប្រទេសថៃ ។ គាត់ប្រាប់ឲ្យខ្ញុំប្រុងប្រយ័ត្នខ្លួនទាំងអស់ នៅពេលចេញទៅកម្ពុជា ។

ខ្មែរនឹងខ្ញុំក៏បានចាកចេញពីឡាំតាយ៉ា នៅពេលនោះប្រហែលម៉ោង១២ យប់នៃថ្ងៃ ១៨មេសា[3] ហើយបើកបរទូកតម្រង់មកកម្ពុជា ។

---

(1) ៦ ម៉ៃល៍ = ៩,៦ គ.ម

(2) ២០ ម៉ៃល៍ = ៣២ គ.ម

(3) ដូច្នេះត្រូវជាថ្ងៃ ១៩ ខែ មេសា ។

យើងបានថតកប៉ាល់សៀមរាល់ជាច្រើន ដើម្បីនឹងប្រៀបប្រដូចថាជាមួយកប៉ាល់កម្ពុជា ដែលយើងជឿជាក់ថា យើងច្បាស់ជានឹងជួបប្រទះ ។ ពីរថ្ងៃក្រោយមក ទូកយើងមកដល់ភាគកណ្ដាលដែនសមុទ្រកម្ពុជា ជិតកោះ[1] មួយដែលយើងអាចមើលឃើញ ។ ខ្ញុំក៏ថតកោះនោះពីចម្ងាយ ។ ភ្លាម ៗ ក្រោយនេះ នាវាប្រដាប់អាវុធកម្ពុជាមួយគ្រឿងមកដល់ជិតយើង ។ ខ្ញុំបានថតរូបកប៉ាល់នោះអស់ពីរប៉ុស ហើយខ្ញុំអាចពិពណ៌នាថាដូចតទៅ = កប៉ាល់នេះធ្វើពីឈើ គឺជាកប៉ាល់នេសាទ ដែលគេបានកែច្នៃទៅជាកប៉ាល់ចម្បាំងប្រវែង ១៧-ម៉ែត្រ (50 FEET) មានល្បឿនប្រហែល ២០ គ.មក្នុងមួយម៉ោង (10-12 KNOTS) ហើយមានដាក់ប្រដាប់អាវុធកាំភ្លើងធំ ២០លី និងកាំភ្លើងមួយដែលហាក់ដូចជាកាំភ្លើងយន្ត កាលិប៥០ ។

នៅពេលនោះប្រហែលតែគេបាញ់មកយើង (ម៉ៃខ្លូន និង ខ្ញុំ) ខ្ញុំនឹកស្មានថាជាចោរប្លន់ ពីព្រោះគេបានប្រាប់ខ្ញុំជាមុនថា ឲ្យប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះចោរប្លន់សញ្ជាតិ ខ្មែរ ~~[illegible]~~ ដែលប្រើប្រាស់កប៉ាល់ចម្បាំង ដែលទៅរំលោភកាងកៃលើយ៉ាសប្រង្គាមមកខ្លះ ។ ដូច្នេះខ្ញុំជឿជាក់ថា ទូកនេះជាកប៉ាល់ចោរប្លន់ ។ ខ្ញុំយកកាំភ្លើងខ្លីខ្ញុំ និងកាំភ្លើងខ្លីរបស់ ម៉ៃខ្លូន បាញ់តទៅវិញអស់ ១៥គ្រាប់ ដោយសង្ឃឹមថាវានឹងរត់គេចចេញ ។ ឯកប៉ាល់ កម្ពុជាបានបាញ់យើងនឹងកាំភ្លើងធំ ២០ ម.ម ។ ទូកខ្ញុំក៏ត្រូវគ្រាប់ ខ្ញុំក៏បញ្ឈប់វា ។ កងទ័ពកម្ពុជាក៏ចាប់យើងទៅ ។

---

(1) ខ្ញុំស្គាល់ឈ្មោះកោះនេះ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវខ្ញុំភ្លេចឈ្មោះវាហើយ ។ តាមការពិតគឺកោះពីរនៅជាប់ជិតគ្នា មួយទាប មួយកំពស់ ១០០ម៉ែត្រ (គឺកោះវ៉ៃ)

00281595

E2/86.6

ភារកិច្ចខ្ញុំនៅកម្ពុជាគឺចប់តែប៉ុណ្ណេះ ដោយហើងទាំងពីរនាក់ចាកកម្ពុជា បានតែ ២២ប៉ុយគត់ ។

ចំពោះបេសកម្មនេះ ខ្ញុំត្រូវទទួលរង្វាន់ជាប្រាក់ ៣០ភាគរយនៃតម្លៃ កញ្ញា សេរីភា ដែលនៅក្នុងទូកខ្ញុំ ។ ខ្ញុំត្រូវឲ្យទៅ ទៀន ១ភាគ៣នៃ លុយនេះ ។ ដូច្នេះខ្ញុំត្រូវបានតែ ៧០០.០០០ដុល្លារ ។ ឯ ទៀន - ៤០០.០០០ដុល្លារដែរ ។ រង្វាន់ជាប្រាក់នេះប្រើឈ្មោះតែនឹងទាញខ្ញុំឲ្យ មកបំពេញបេសកកម្មចារកម្មនៅទីនេះ ។

ចំពោះកម្ពុជា សេរីភា នឹងបញ្ជូនភ្នាក់ងារទរតគ្រប់ប្រភេទឲ្យមក - ដើម្បីការងារបន្តបន្ទាប់ទៀត ។

ថ្ងៃ ២៣ ឧសភា ១៩៧៨

ជឹម រីលរ៉ាមក្លាក

អ្នកសួរ

ចាន់

៣